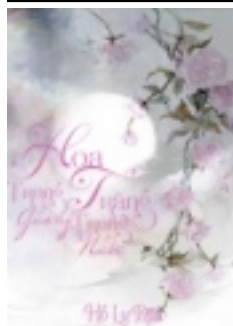

Trăng Trong Gương

Contents

Trăng Trong Gương	1
1. Q.1 - Chương 1	1
2. Q.1 - Chương 2	4
3. Q.2 - Chương 1	8
4. Q.2 - Chương 2: Chương 2	13
5. Q.3 - Chương 1	18
6. Q.3 - Chương 2: Chương 2	22

Trăng Trong Gương

Giới thiệu

Không còn là những câu chuyện với những tình tiết buồn, day dứt, cũng không phải đắm chìm trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-trong-guong>

1. Q.1 - Chương 1

“Môn chủ! Môn chủ” Tiếng hô hoán khẩn cấp từ bên ngoài truyền đến, cửa phòng bị đẩy ra, khiến hấn bừng tỉnh, nhìn hai chữ “Hưu thư” trên giấy hồi lâu, hấn cũng không liếc đến kẻ vừa tới, chỉ nhàn nhạt đặt bút viết – Tô Thị Kính Nguyệt trong lòng ghen ghét...

Còn chưa viết xong, viên thị vệ vừa lao qua cửa đã quỳ rạp xuống mặt đất, dập đầu ôm quyền: “Môn chủ! Phu nhân! Phu nhân bị mai phục...”

Một giọt mực rơi trên giấy Tuyên Thành, nhanh chóng lan thành một vệt, Tàn Sơn giật mình, như còn chưa tỉnh táo, hấn ngẩng đầu nhìn về phía người kia, viên thị vệ cúi thấp đầu, nơm nớp lo sợ, nghiêng răng cố gắng nói ra bốn chữ: “Thân thể đã rơi xuống vực”

Hô hấp như nghẹn lại, Tần Sơ sững sờ nhìn người báo tin, giống như hần chưa hiểu rõ bốn chữ kia. Trầm mặc một lúc lâu, viên thị vệ chỉ nghe được một câu hỏi lạnh nhạt: “Thi thể giờ đang ở đâu?”

“Còn đang tìm kiếm. Chỉ là bờ vực kia vô cùng kì lạ, cho nên chúng thần... chưa tìm được đường xuống”

Tần Sơ nhìn chăm chăm vết mực loang cắt giữa hai chữ “Hưu Thư” trên giấy, rồi bất ngờ lên tiếng: “Nàng sẽ không chết...” Giống như hần đang tự an ủi chính mình, “Nàng còn chưa giành lại tự do từ ta, sao có thể cam tâm...” Gác bút lại, đứng dậy, “Chuẩn bị ngựa”. Hần đi ra khỏi phòng, chân trái có chút trúc trắc không tự nhiên.

Thị vệ lo lắng khuyên nhủ: “Chủ thượng, phu nhân rơi xuống sườn núi, địa thế vô cùng hiểm trở, chân của Ngài...”

Tần Sơ hơi nghiêng đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho kẻ kia kinh sợ: “Chuẩn bị ngựa.”

Thị vệ im lặng, không dám nhiều lời.

Đi liên tiếp ba ngày, cũng đến được sườn núi nơi mà Tô Kính Nguyệt rơi xuống. Gió từ dưới vực thổi lên vun vút, thật giống như muốn ập vào trong ngực Tần Sơ: “Ta dùng Hưu Thư làm mồi nhử, rốt cục cũng dụ được nàng trở về”. Tần Sơ trầm trầm: “Nàng rốt cuộc cũng giành được tự do mình muốn, sao lại có thể dừng bước tại đây chứ?” Hần nhìn ánh mặt trời không chiếu tới đáy vực, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, đôi đồng tử như bị màu đen của đáy vực nhuộm sắc, không thấy một chút ánh sáng.

Đám người hầu im lặng.

Bọn chúng không tìm thấy đường đi xuống, không thể tìm thi thể nàng, nhưng nếu đã thực tâm muốn đi, thì sẽ luôn tìm ra con đường, Tần Sơ bước về phía trước một bước, áo bào của hần cũng bay theo những cơn gió mạnh, vài sợi tóc bay tán loạn, khi mọi người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, hần đã đi tới phía trước, nghiêng mình... cùng với tiếng gió gào rít là tiếng đám người hầu hoảng hốt hô hoán, hần rơi xuống vách núi, bỏ lại ánh mặt trời..

Cho dù thế nào, phải dùng bất kể cách gì đi nữa, hần cũng phải tìm được nàng. Tiếng gió mạnh thổi bên tai, Tần Sơ lặng lẽ nhắm mắt, không hề sợ hãi, thậm chí hần còn có chút mong đợi.

Kính Nguyệt, đây là con đường cuối cùng nàng đã đi qua, đây là nơi nàng thuộc về sao?

Nàng đừng sợ, Ta sẽ đến bên cạnh nàng.

Tần Sơ tỉnh lại giữa những chùm rong trên dòng nước, bầu trời bị những ngọn lau cao cắt ngang, chiếu sáng từng chút từng chút. Có vẻ như hần bị thương khá nặng, thân thể hoàn toàn không còn chút cảm giác, bầu trời xa xôi và những đám mây mờ mờ trôi, hần cũng không còn nhìn thấy rõ, chỉ cảm thấy có một bóng người nho nhỏ ở bên cạnh khẽ lắc lư.

Là một tiểu cô nương? Cảm giác này thật giống Tô Kính Nguyệt... Khi Tô Kính Nguyệt còn bé...

Tần Sơ vẫn cho rằng mình không muốn nhớ lại quá khứ, những đau đớn không thể chịu nổi đã phải trải qua khiến hần chán ghét, nhưng giây phút này, nghĩ đến Tô Kính Nguyệt, hần chợt nhận ra, thật hổ thẹn khi hần vẫn luôn ghi nhớ mãi những kỉ niệm lúc đó.

Lúc Tần Sơ mười tuổi, hần theo bà nội đi ra miếu ngoài thành dâng hương, vì ham chơi nên đi lạc, liền gặp phải Tô Kính Nguyệt đang bị đói đến xanh xao vàng vọt, lúc đó, tiểu nha đầu này mới chỉ có bảy tuổi, mái tóc rối tung, trong mắt một mảnh tĩnh mịch. Nàng ngồi đó giống như cây khô sắp chết, không sao tả xiết được sự bị thương.

Giống như những thiên thần nghịch ngợm đã sắp đặt cho cuộc gặp gỡ định mệnh này, khiến cho hai người họ vô tình bị thu hút lẫn nhau, tiểu Tần Sơ động tâm, hần “nhặt” Tô Kính Nguyệt về, cho nàng ăn cơm, chữa thương cho nàng.

Bắt đầu từ ngày đó, nha hoàn luôn hầu bên cạnh tiểu thiếu gia cao quý là tiểu cô nương gầy còm xanh xao, nàng trầm mặc, ít nói chuyện với người khác, luôn là một gương mặt thờ ơ, mặc kệ cho những kẻ khác ức hiếp hay nịnh nọt, nàng vẫn không để ý dù chỉ một chút, thỉnh thoảng lúc Tần Sơ rảnh rỗi, nàng lại lặng lẽ ở bên cạnh hần.

Bởi thế nên tất cả mọi người đều cho rằng nàng là một cô nương vô cùng nhát gan. Tần Sơ cũng cho là như thế.

Cho đến một lần, Tần Sơ đánh nhau với mấy cậu công tử ở gần nhà, khi hắn đánh người khác, Tô Kính Nguyệt luôn im lặng đứng ở một bên, không tỏ bất kì thái độ gì, nhưng đối phương lại lời tới thêm ba bốn tên lớn nhỏ, Tần Sơ bị đánh, mắt thâm tím, khoe miệng bị rách, Tô Kính Nguyệt đứng ở bên cạnh bỗng nhiên ra tay.

Tiểu cô nương bảy tuổi, đôi chân còn nhỏ hơn cả tay của hắn, lại có thể đánh cho cả đám, có kẻ còn lớn hơn cả hắn khóc rống: “Xin lỗi mau”. Nàng ra lệnh cho đám người kia nhận sai, nói xin lỗi với Tần Sơ, sau đó mới thả người đi.

Tần Sơ sững sờ nhìn nàng, Tô Kính Nguyệt giúp hắn sửa sang lại đầu tóc đã rối loạn do bị đánh, rồi giống như tỷ tỷ, cầm lấy tay hắn: “Để tôi bôi thuốc cho Thiếu gia”. Nàng nói thế, rồi nắm tay hắn trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên Tần Sơ biết rõ Tô Kính Nguyệt rất lợi hại.

Mặc dù, lần đó sau khi trở về, cả hai đều bị phạt, thế nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự hiếu kì của Tần Sơ đối với Tô Kính Nguyệt, rồi từ tò mò trở thành ngưỡng mộ, cuối cùng là rất yêu mến...

Tần Sơ vẫn luôn cho rằng, nếu ba năm sau, không xảy ra thảm án diệt môn kia, có lẽ hắn sẽ dưới sự an bài của gia đình nạp Tô Kính Nguyệt làm thiếp, sau đó đợi đến một ngày nào đó, sẽ cưới một cô nương môn đăng hộ đối về làm chính thê, và rồi cứ thế hưởng thụ hạnh phúc đời người, an ổn suốt đời.

Làm như thế cũng khiến Tô Kính Nguyệt phải chịu thiệt thòi rồi, nhưng Tần Sơ cảm thấy, hai người họ ở cạnh nhau cùng nhau trải qua càng nhiều chuyện, hắn càng hiểu rõ, rất khó có cơ hội gặp được một người như Tô Kính Nguyệt.

Tần Sơ nhìn thấy người ở bên bờ lau chậm rãi lùi lại, rồi lại như có người đang kéo lê thân thể hắn, hắn có cảm giác rất quen thuộc, giống như trở về cơn ác mộng mười mấy năm về trước, Tần Sơ dùng sức cố mở đôi mắt đang trĩu nặng, nhưng cho dù hắn có cố sức ra sao thì vẫn không thể nhìn thấy dáng vẻ của người kia: “Đừng cứu ta...” Giọng hắn khàn khàn: “Ta phải gặp... Kính Nguyệt..”

Công cuộc kéo lê trên đồng cỏ bên dòng nước cũng dừng lại.

“Người chết rồi, có muốn gặp ai cũng không được.”

Giọng nói non nớt nhưng lại mang theo chút bi thương một cách kì lạ, khiến hắn có ảo giác như người đó ghé sát vào tai hắn thầm thì. Lúc này Tần Sơ đang hôn mê, hắn không thể xác định nổi xem có đúng là hắn đã nghe được giọng nói này không, hai mắt nặng trĩu khép lại, thế giới trở nên yên tĩnh.

Tần Sơ mơ một giấc mộng rất dài.

Trong mộng, toàn thân hắn be bét máu, xung quanh là ánh lửa lan tràn khắp phòng, trận hỏa hoạn lớn thiêu cháy, thanh xà ngang rơi sập xuống, đè lên mắt cá chân của hắn, nướng chín da thịt hắn, đau đớn, tuyệt vọng, hắn muốn gào khóc hô hoán, nhưng khói đặc mịt mù làm tắc cổ họng hắn.

“Tần Sơ!” Hắn nghe thấy có người đang gọi hắn, thanh âm vô cùng lo lắng, “Thiếu gia ở đâu?”

Hắn bị khói hun đến mờ cả mắt, chỉ nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn lao vào trong ánh lửa, nàng sốt ruột tìm kiếm, dáng vẻ bình tĩnh như xưa đã không còn. Tần Sơ nói không ra lời, hắn nhanh tay túm lấy mảnh gỗ, dùng sức gõ gõ trên mặt đất.

Tiếng động rất nhỏ, nhưng Tô Kính Nguyệt vẫn nghe được. Nàng tìm được hắn rồi, nhưng không cách nào kéo hắn ra ngoài, xà nhà quá nặng.

“Đau quá...” Tần Sơ mười ba tuổi vẫn chỉ là một nam tử chưa trưởng thành, khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn, “Để ta chết ở nơi này đi...” Hắn nói: “Ta không ra được...”

Tô Kính Nguyệt hung dữ trừng mắt nhìn hắn: “Nam tử hán đại trượng phu, thu ngay lại cái bộ dáng nhát chết này cho ta” Nàng vỗ vỗ gương mặt của Tần Sơ, để cho hắn giữ được tỉnh táo: “Cậu nghe đây, nếu hôm nay, cậu có thể thoát khỏi nơi này, một ngày nào đó, cậu có thể quay về đây, đem những đau đớn lúc này, nỗi khổ nhà tan cửa nát, đòi lại toàn bộ!”

Tần Sơ nghiêng rằng, âm sắc Tô Kính Nguyệt hơi ngừng lại: “Cậu nghe cho kĩ đây, chút nữa ta sẽ nâng cái xà nhà này lên, nhưng sẽ không giữ được lâu, cho nên, ngay khi có cảm giác hơi buông lỏng, cậu phải dùng hết sức rút chân ra, biết chưa hả.”

Tần Sơ gật đầu, trong ánh lửa, hắn nhìn Tô Kính Nguyệt nhỏ nhắn, tay không nâng cái xà nhà nóng rực đang cháy kia, quả nhiên, mắt cá nhân có hơi lỏng lỏng, Tần Sơ dùng sức rút chân ra, chỉ một động tác này cũng đã khiến hắn tiêu hao hết mọi khí lực còn sót lại, trước mắt hắn chỉ toàn một màu đen, không rõ bản thân đang ở nơi nào, đầu óc rối loạn, có ánh đao, có máu tươi, người thân đang đau đớn gào thét, tiếng thét chói tai, cả thế giới như chìm trong bùn lầy.

Sau đó, các tiếng động trở nên mơ hồ, lại có một thanh âm vọng đến, mang theo chút non nớt của một đứa trẻ, nhưng lại khiến người khác cảm thấy yên ổn, nói cho hắn biết: “Cố gắng lên, rồi tất cả sẽ ổn thôi”

Giấc mộng quá dài, khiến cho hắn gần như đã lạc trong mộng cảnh, nếu không phải cảm nhận được một cơn lạnh buốt ở trên mặt, Tần Sơ sợ rằng sẽ không thể tỉnh lại từ trong mộng.

Đập vào mắt là ánh lửa chiếu trên vách đá trong sơn động, màu da cam lung bùng khiến cho Tần Sơ giật mình ngỡ vẫn ở trong mộng. Đốm lửa nổ “bụp” một tiếng, Tần Sơ hoàn hồn, làm sao có thể là khi đó chứ, chỉ trong nháy mắt, mười lăm năm đã trôi qua....

Tần Sơ lấy lại bình tĩnh thầm suy tính, quay đầu quan sát sơn động, chắc hắn rơi từ trên vách núi xuống được một người cứu được.... Nhìn đốm lửa vừa mới cháy, trong ngực hắn bỗng bạo gan đoán rằng, nếu hắn được một người cứu được, vậy thì có thể Kính Nguyệt cũng sẽ được cứu ? Mà có lẽ là, người cứu hắn, là Tô Kính Nguyệt!

Nàng không xảy ra chuyện, nàng vẫn rất tốt!

Trong lòng nghĩ vậy, Tần Sơ có chút sốt ruột, hắn muốn đứng dậy, nhưng mà thân thể lại không nghe theo, chỗ mắt cá chân đau đớn như bị cưa đứt vậy.

Bỗng nhiên, trong tiếng mưa rơi ngoài động, có tiếng bước chân vang lên, chậm rãi tới gần.

Tần Sơ nhất thời nín thở, đã một năm nay, hắn không gặp nàng, hắn đã phải chôn chặt nỗi nhớ nhung da diết... Tiếng bước chân rất nhẹ, cực kì giống Tô Kính Nguyệt, chính là nàng rồi, Tần Sơ chắc chắn điều đó, Tô Kính Nguyệt luôn luôn thần bí như thế, luôn mang đến cho hắn nhiều điều ngoài dự tính như vậy.

2. Q.1 - Chương 2

Bước chân chợt dừng lại, ánh lửa chiếu lên trên người một tiểu cô nương.

Tần Sơ sững sốt. Toàn thân nữ tử ướt đầm nước mưa, nhìn không rõ màu sắc xiêm y, mái tóc đen bệt dính vào khuôn mặt tái nhợt, trông vô cùng nhếch nhác, chật vật. Trên tay nàng còn cầm hai con thỏ rừng vỡ đầu đang chảy máu, ánh mắt lảng lạng nhìn hắn, sau đó gật đầu, tỏ ý chào hỏi.

Là một... Tiểu hài tử sao?

Không phải là Tô Kính Nguyệt.

Hì vọng sụp đổ, hắn vất vả lắm mới gom góp được chút khí lực trong thoáng chốc như bị rút sạch. Ánh mắt Tần Sơ dờ dẩn, cho đến tận lúc âm thanh sắc bén vang lên, hắn mới bừng tỉnh lại lần nữa, nương theo tiếng động, thì thấy tiểu cô nương kia đang lột da thỏ, bỏ nội tạng, dùng que xiên rồi nướng trên lửa. Động tác rất nhanh gọn, thành thạo, nhưng điều thu hút ánh mắt của Tần Sơ không phải là bàn tay của tiểu cô nương, mà là thanh chuỷ thủ (con dao găm) trong tay nàng. Phía chuôi cầm làm bằng gỗ hoàng dương, ở dưới đáy còn khắc một chữ “Tần”.

Đó là thanh chuỷ thủ hắn đưa cho Tô Kính Nguyệt.

“Người có được thanh chuỷ thủ này từ đâu?” Hắn hỏi có chút vội vàng

Tiểu cô nương nghe vậy, quay đầu nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao trái tim Tần Sơ lồi một nhịp, nhưng rất nhanh, tiểu cô nương liền quay đầu đi, mắt nhìn chăm chăm ánh lửa, đáp: “Nhất ở bờ sông”. Thanh âm nàng khàn khàn, có vẻ như đã bị kẻ nào đó phá hủy.

Tần Sơ nhất thời hoàn toàn không thể nghĩ đến điều gì khác, chỉ nôn nóng hỏi tới: “Sông ở đâu? Có thấy người cầm thanh chuỷ thủ không? Người có đem nàng về không? Nàng vẫn khoẻ chứ?” Một chuỗi các vấn đề được đưa ra còn nhanh hơn cả châu ngọc rơi xuống bàn, nhưng hần càng nôn nóng sốt ruột, thì càng làm nổi bật sự lãnh đạm đến kì lạ của tiểu cô nương.

Xoay chuyển con thỏ ở trong tay hai vòng, nàng mới lên tiếng: “Không thấy người”

Đại não Tần Sơ ngưng trệ trong chớp mắt.

Không thấy người.

Vậy là có ý gì, thuộc hạ của hần sẽ không dám lừa dối hần, Tô Kính Nguyệt rơi xuống, nhưng vì sao nàng không được cứu? Chuỷ thủ của nàng ở đây, còn nàng ở đâu? Nàng đang ở nơi nào? Hần muốn đi theo nàng, nhưng hiện giờ Tô Kính Nguyệt đã bỏ rơi hần, hần muốn gặp nhưng không biết đến nơi đâu...

“Nhất định nàng vẫn còn ở đó” Tần Sơ nói, rồi liều mạng giãy giụa, định đứng lên “Ta đi tìm nàng”. Khắp nơi trên thân thể hần đều đau đớn, đau nhức lan tràn, nhưng hần lại chẳng cảm thấy gì.

Tiểu cô nương lẳng lặng nhìn hần, không ngăn cản cũng không lên tiếng, nàng biết rõ thương thế của hần, chắc chắn hần không đứng dậy nổi, nhưng Tần Sơ lại khiến cho ánh mắt lạnh lùng của nàng dần biến chuyển thành kinh ngạc, cuối cùng dâng lên một tầng nước, ẩm ướt, nàng rũ mắt xuống, đứng lên, đứng cản trước mặt Tần Sơ: “Nếu người muốn tìm người đã rơi xuống mấy ngày trước, thì không còn đâu”

“Không còn nghĩa là sao?” Tần Sơ nghe thấy thanh âm trống rỗng của chính mình

“Đã bị nước cuốn trôi rồi, chính mắt ta nhìn thấy”

Lời này giống như một cây gậy, đập vào Tần Sơ, khiến hần đầu rơi máu chảy, ngay cả sức lực để vùng vẫy cũng chẳng còn: “Vậy người còn cứu sống ta làm gì?” Hần nói, giống như là đang cười, “Vì sao lại cứu ta?” mà lại như đang khóc.

Vì sao lại cứu ta?

Những lời này, Tần Sơ đã từng hỏi Tô Kính Nguyệt, hần còn nhớ rõ khi đó rất đáng sợ, Tô Kính Nguyệt đã cứu hần thoát ra khỏi căn nhà chìm trong ngọn lửa lớn, mang hần ra khỏi thành, đi về phương Nam tìm người thân. Chân Tần Sơ bị xà nhà đè lên đã bị thương nặng, không đi nổi, trời tuyết rơi càng lúc càng dày, nàng đặt hần ở trên một tấm ván gỗ, kéo lê đi trên đường, trong màn tuyết giá lạnh, trên dòng sông Trường Giang đóng băng, một thân ảnh yếu ớt, mỗi bước đi đều gian nan đến vậy.

Hần muốn giúp nàng nhiều hơn. Nhưng hần chẳng thể làm được điều gì.

“Kính Nguyệt, không cần để ý đến ta”

“Nằm yên đi”

Hần ngửa đầu nhìn bầu trời, bầu trời mùa đông lúc nào cũng âm u, khiến cho lòng người càng thêm phiền muộn: “Vì sao lại cứu ta?” Hần nói, “Kẻ thù lợi hại như vậy, bọn chúng nhất định phải giết bằng được ta, Kính Nguyệt...” Hần nhìn lòng bàn tay nàng bị dây thừng siết đến bật máu nói: “Ta sẽ làm liên lụy đến nàng.” Lúc trước vì nâng xà ngang đang cháy lên cứu hần, bàn tay của nàng đã bị thương, bàn tay của cô nương vốn chỉ dành để thêu hoa cầm quạt...

“Đừng để ý đến ta.”

Tô Kính Nguyệt không quay đầu lại, thanh âm nhỏ bé như lạc lõng giữa trời đất bao la: “Ta thật vất vả mới cứu huynh ra khỏi đám cháy, quyết không để huynh chết uống ở nơi này, huynh nhớ phải đền ơn ta” Nàng nói, thật giống như con buôn so đo với đám thương gia. Nhưng liệu có thương nhân nào sẽ liều mạng để cứu hần, nếu có thương nhân như vậy, không biết liệu có thể còn vốn để buôn bán không nữa...

Tần Sơ hiểu thấu tất cả, cho nên hắn càng yêu thương Tô Kính Nguyệt nhiều hơn, càng hận sự bất lực của mình nhiều hơn.

Bỗng nhiên, trên mặt băng truyền đến một tiếng “Tách”, trong lòng Tần Sơ sợ hãi, Tô Kính Nguyệt hô lên “Dừng động” còn chưa dứt, băng dưới chân nàng chợt vỡ vụn, “Tùm” nàng rơi xuống dòng nước sông lạnh như đá. Hơi lạnh lại nhanh chóng khiến sông Trường Gianh kết thành một lớp băng mỏng.

Máu trong người Tần Sơ đông cứng, bò sát lại hồ nứt, hắn liều mạng dùng thanh chùy sở trường đập lên tầng băng mỏng, hét lớn: “Kính Nguyệt!” Hắn đã dùng hết toàn bộ sức lực để gọi nàng, nhưng âm thanh lại nhanh chóng biến mất, trời băng đất tuyết chỉ có một mình hắn, hoang mang sợ hãi quá lớn đã phá tan hết mọi bình tĩnh của hắn: “Tô Kính Nguyệt!” Hắn cố vớt vát làn nước lạnh thấu xương, hi vọng gặp may, hận không thể nhảy xuống tìm nàng.

Bên trong bóng hỗn loạn, một bàn tay không chút hơi ấm từ trong nước nắm lấy tay hắn, Tần Sơ giống như tìm được người tri kỷ, tay kia thuận thế mò xuống, túm được cổ tay Tô Kính Nguyệt, lời nàng bỏ lên trên mặt băng, toàn thân nàng ướt đầm, Tần Sơ ở bên cạnh lo lắng muốn nàng cởi y phục: “Nàng đổi cho ta, mau đổi với ta”

Tô Kính Nguyệt vội vàng túm chặt cổ áo, còn muốn trêu đùa hắn mấy câu chuyện nam nữ, nhưng thấy đôi mắt của Tần Sơ mờ hơi nước, tia kinh hoàng trong con ngươi còn chưa mất, những lời đùa cợt đều nghẹn lại ở cổ, một chữ cũng không thể thốt lên.

“Tần Sơ, muội không sao.”

Nàng nói xong, liền thấy viên mắt Tần Sơ đỏ lên, nàng ngồi trước mặt hắn, nhẹ xoa đầu hắn: “Muội không sao”

Tần Sơ nghiêng răng, nhắm nhin hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi, ôm chặt Tô Kính Nguyệt, giống như là muốn khảm thân thể nàng vào chính mình.

Có lẽ trong hoàn cảnh này, cảm tình của Tần Sơ dành cho Tô Kính Nguyệt bắt đầu nảy nở lại càng thêm sâu đậm, cho nên những năm tháng rất lâu về sau, đối với Tần Sơ mà nói, Tô Kính Nguyệt không chỉ là “Thê tử”, mà tình cảm của hắn dành cho nàng không chỉ giới hạn trong hai chữ “Tình yêu”, Tô Kính Nguyệt là ân nhân, là người hắn ngưỡng mộ, là tri kỷ, là người hắn dựa dẫm, là duy nhất mà không ai có thể thay thế.

Tần Sơ phát sốt.

Trong lúc mê man, hình như hắn đã trở lại mười lăm năm về trước, lúc đó hắn đã có thể lực nhất định, vẫn luôn tính toán tìm cách báo thù, nhưng chân của hắn không được chữa trị kịp thời, bị thương đến tàn phế khiến hắn chỉ có thể ngồi trên ghế, rất nhiều việc khiến hắn lo lắng nhưng lại không thể tự làm, tính tình rất dễ cáu gắt.

Mà lúc đó, Tô Kính Nguyệt nói nàng đã tìm được một thần y, có thể chữa trị thương thế ở chân hắn, nhưng phương pháp này, đầu tiên là phải đập vỡ xương của hắn, rồi làm nẹp kẹp, để cho xương cốt phát triển lại một lần nữa. Người xung quanh đều nói phương pháp này quá nguy hiểm, không được, nhưng mà thái độ của Tô Kính Nguyệt lại khác hẳn với vẻ lãnh đạm ngày thường, cương quyết tiến cử thần y.

Đổi lại nếu là bình thương, Tần Sơ đã sớm đồng ý với nàng, thứ nhất là vì hắn tin Tô Kính Nguyệt, thứ hai hắn cũng muốn vết thương trên đùi sớm bình phục, nhưng mà lần này, hắn lại chậm trễ quyết định

Hắn ghen...

Thỉnh thoảng hắn vẫn nhìn qua ô cửa sổ, thấy Tô Kính Nguyệt và vị thần y ở trong sân, trò chuyện rất vui vẻ, cứ như là bạn tốt đã rất nhiều năm, nhưng Tô Kính Nguyệt lớn lên bên cạnh hắn, nàng có bạn sao hắn lại không biết được.

Việc chữa trị lâu ngày không được quyết định, Tô Kính Nguyệt không nhin nổi nữa, lạnh lùng hỏi hắn: “Chàng có chữa trị đôi chân này không?”

Lúc đó Tần Sơ đang ngồi ở bàn sách, nhìn mặt thăm đờ tin tới, đáp: “Có chữa, nhưng phương pháp này quá nguy hiểm, cần phải đổi phương pháp khác”

“Không có cách nào khác” Tô Kính Nguyệt nói: “Tạ đại ca y thuật có một không hai trong thiên hạ, cứ để y chữa trị sẽ không xảy ra chuyện”

Tạ đại ca... Tay Tần Sơ cứng đờ, im lặng nửa ngày, mới cầm vật trong tay bỏ vào phong thư: “Ta không tin hần”

“Huynh cũng không tin ta”

Lời này giống như cây kim, đâm vào trái tim hần, hần muốn giải thích, nhưng lời ra đến miệng lại biến thành: “Chân của ta không chữa trị được thì sao? Nàng ghét bỏ vì ta không thể đi được sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính bản thân hần cũng hoảng sợ, hoá ra hần vẫn luôn lo sợ điều đó, sợ rằng Tô Kính Nguyệt sẽ vì khuyết điểm này mà ghét bỏ hần...

Tô Kính Nguyệt im lặng hồi lâu: “Không sai, ta ghét bỏ cái chân tàn phế của huynh”

Sắc mặt Tần Sơ tái nhợt, nhìn thấy ánh mắt bình thản của Tô Kính Nguyệt, cảm giác hổ thẹn nhục nhã khiến hần không kiềm được lửa giận, hần đưa tay ném tách trà trên bàn xuống trước mặt Tô Kính Nguyệt, âm thanh vỡ vụn kinh động người ở bên ngoài, lần đầu tiên gương mặt Tần Sơ xám ngoắt nhìn Tô Kính Nguyệt nói: “Cút!” Hần nói, “Cút cho ta! Không được quay về nữa!”

Tô Kính Nguyệt liếc nhìn thứ vỡ vụn trên mặt đất, không nói một lời quay người rời đi.

Nàng đi rồi, cơn giận của Tần Sơ trong chớp mắt liền tiêu tan, hần ở trong phòng ngẩn ngơ một hồi, bỗng nhiên bắt đầu sợ hãi, hần thật sự không muốn Tô Kính Nguyệt rời đi, nếu như nàng giận... nếu như nàng thật sự không quay về...

“Người đâu” Không dám nghĩ thêm nữa, Tần Sơ phân phó người đi tìm Tô Kính Nguyệt.

Cái gì mà cảm giác hổ thẹn, nhục nhã, cái gì mà ghen ghét, tất cả hần đều ném ra sau đầu, hần thầm nghĩ, chỉ cần được nhìn thấy nàng, giữ nàng ở bên cạnh hần, muốn hần làm gì cũng được, đập xương chữa thương, nói lại xương, thể nào cũng được, nàng nói thể nào thì chính là như thế.

Người trong nhà “long trời lở đất” tìm đến chạng vạng tối cũng không tìm thấy Tô Kính Nguyệt.

Tần Sơ hoảng hốt, hần không sao nhúc nhích nổi, không có cách nào tự mình đi ra ngoài tìm người, chỉ có thể phân phó nhiều người hơn tìm khắp thành, hần chỉ có thể nhìn sắc trời dần tối đen, trong lòng trống rỗng.

Kết quả Tần Sơ biết được, Tô Kính Nguyệt đã trở về. Nửa đêm, bị người ở trong khách điểm mời trở về, đầu nàng cũng chưa kịp chải, chỉ nghĩ đến việc phải quay về gấp, Tần Sơ nhìn thấy nàng, ngay lập tức trở nên yếu đuối: “Ta trị” Hần nói, “Kính Nguyệt, ta trị. Ta tin nàng, ta bảo nàng đi chỉ là nói giận, nàng đừng giận, nàng đừng coi là thật”

Hần nói gấp gáp như vậy, khiến cho Tô Kính Nguyệt than khê: “Ta còn tưởng huynh có chút chí khí chứ, ta còn định ở khách điểm ba ngày, kết quả là, ngay cả nửa ngày huynh cũng không chịu nổi”

Một canh giờ, hần cũng không chịu nổi.

Tối hôm đó, hần tiếp nhận trị liệu của thần y, chữa trị chân xong, vị Tạ đại ca kia từ biệt Tô Kính Nguyệt.

Nhưng ở trong mơ, Tô Kính Nguyệt đi rồi cũng không trở về, hần phái người đi tìm, từ khi trời tối cho đến lúc hừng đông, hần ở trong phòng đợi thời gian chậm chạp trôi qua, cuối cùng lại có người báo cho hần biết, không tìm được Tô Kính Nguyệt, nàng đã rơi xuống vách núi, bị nước sông cuốn đi.

Giống như một cơn ác mộng bị một cơn ác mộng khác làm cho tỉnh lại, Tần Sơ chợt tỉnh lại, hần nhìn thấy tiểu cô nương đang ngồi bên cạnh hần, cầm chiếc lá cây cuộn tròn trong tay làm thứ để đựng nước, đang mớm nước cho hần: “Huynh đã sốt nửa tháng rồi” Nàng nói: “Mệnh lớn không chết”

3. Q.2 - Chương 1

Thần Mộ Đại Sư Huynh bị Mộ Dung Thanh Thanh cưỡng ép?

Trong lúc luyện công, Thần Mộ Đại Sư Huynh bị Mộ Dung Thanh Thanh tàn ác vô nhân đạo cưỡng ép?

Trong lúc luyện công, Thần Mộ Đại Sư Huynh bị Mộ Dung Thanh Thanh tàn ác vô nhân đạo cưỡng ép, sau đó sắc mặt hốc hác tiêu tụy, đóng cửa không ra ngoài, giận dữ và xấu hổ muốn tìm cái chết?

Mộ Dung Thanh Thanh khóc không ra nước mắt: “Tin đồn! Đều là tin đồn nhảm! Sự tình rõ ràng là, đại sư huynh trong lúc luyện công, pháp khí bị vỡ, huynh ấy bị pháp lực phản lại, cho nên gương mặt mới tiêu tụy, đóng cửa không ra, điều dưỡng khí tức rồi sẽ ra!” Nàng túm lấy tay sư tỷ đồng môn oan ức nói: “Làm sao chuyện lại thành ra như vậy, đại sư huynh biết được, thì sẽ nhìn muội như thế nào đây!”

Sư tỷ đồng môn liếc mắt nhìn nàng: “Nhưng ngày hôm đó, có người ngự kiếm bay qua núi Thanh Vân, trông thấy bộ dáng của muội rất chật vật, y phục không chỉnh tề chạy theo đại sư huynh vào trong phòng, rồi sau đó, gương mặt đại sư huynh vô cùng tiêu tụy, đuổi theo muội, nghe nói còn lôi kéo một hồi lâu”

“Việc đó... đó là bởi vì...” con người Mộ Dung Thanh Thanh đảo một vòng, cuối cùng cũng nghiêng rằng một cái thừa nhận: “Được rồi, muội thừa nhận là pháp khí luyện công của đại sư huynh là do muội làm vỡ! Tỷ có tin hay không thì quả thực lúc đó muội không hề cố ý! Lúc đó, đại sư huynh bị pháp lực phản lại, trong lòng muội rất sợ hãi, nên định cầm pháp khí đến cho sư phụ hợp lại, ai ngờ, sư huynh đã bị thương nặng như vậy lại vẫn còn sức đuổi theo muội, bắt muội phải trả lại pháp khí cho hắn...”

Sư tỷ sững sờ hồi lâu: “WOW, đây là muội muốn hại chết đại sư huynh cho gọn hả. Pháp khí đã bị vỡ có thể cầm loạn đi sao? Khi pháp lực bị phản lại thì người ngoài ngàn vạn lần không được động tới, bằng không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì mất mạng. Cũng may đại sư huynh còn có sức mà đuổi theo, chứ nếu là người khác, thì đã sớm bị muội treu đùa đến chết rồi. Ta nói này, tiểu sư muội, muội nhập môn tuy không lâu, nhưng mà những cái này... cũng nên biết chút, khi đi học, muội dùng lỗ tai để đập muỗi hả?” Sư tỷ nhéo tai nàng một xoắn, đau đến nỗi Mộ Dung Thanh Thanh kêu oai oái.

Cuối cùng chỉ biết ôm tai, tội nghiệp nức nở mấy tiếng: “Được rồi, muội biết rồi, muội liền đi nhận lỗi với đại sư huynh”

Trên núi Thanh Vân, Thần Mộ sống một mình

“Đại sư huynh” Mộ Dung Thanh Thanh gõ nhẹ cửa: “Muội mang đồ ăn tối cho huynh”.

Bên trong không có ai lên tiếng trả lời, Mộ Dung Thanh Thanh bê mâm cơm tối trước cửa đi qua đi lại hai vòng, lại nói: “Sư huynh, muội sai rồi, muội tới tạ lỗi huynh”

Vẫn là trầm mặc.

Mộ Dung Thanh Thanh quỳ bịch hai đầu gối xuống trước cửa, than thở khóc lóc: “Đại sư huynh! Muội thật sự biết sai rồi! Huynh tha thứ uội cho được không! Huhu! Huynh đừng tự giày vò bản thân mình vậy mà!”

Đợi nàng khóc cho đã, cửa phòng mới mở, Thần Mộ mặc một bộ y phục màu lam, vô cùng nổi bật, lạnh lùng đứng ở cửa ra vào: “Ta nói rồi, trong vòng một tháng, bất cứ kẻ nào cũng không được lên núi Thanh Vân”

“Muội biết! Cái này không thể trách đệ tử ở dưới núi Thanh Vân, là muội mặt dày cầu xin rất lâu, liên tục quấy rối, cưỡng ép, lừa gạt bọn họ để uội lên núi. Đại sư huynh, huynh ở đây dưỡng thương, cũng cần một người chăm lo cuộc sống hàng ngày, trong lòng muội thực sự rất áy náy, tự nguyện lên núi giúp huynh dưỡng thương!”

“Không cần”. Vứt lại hai chữ này, Thần Mộ bước một bước rồi đóng cửa, nào ngờ Mộ Dung kia liền nhào người tới, chèn ở ngay giữa cánh cửa, mặt úp xuống đất, hai tay giơ lên, một chén canh gà hầm quất vững vàng ở dưới chân hắn: “Sư huynh”. Nàng khó khăn mở miệng, kiên định nói: “Tốt xấu gì thì cứ uống hết chén canh này đã.”

Ai cũng biết, tiểu sư muội mới nhập môn này nếu không đạt được mục đích thì nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Thần Mộ tự xưng là bản thân đã quá quen với những thói quen kì quái của con người. Nhưng dùng loại đáng vẽ này để ngăn cửa thì đúng là lần đầu tiên hắn thấy. Cuối cùng cũng phải khom lưng, bưng chén canh gà kia: “Đừng đến nữa.”

Mộ Dung Thanh Thanh bò dậy, vui vẻ đồng ý, xoay người rời đi, đi rất quyết tâm.

Ngày hôm sau, Thần Mộ đang tĩnh tọa, khí tức trong cơ thể luân chuyển một vòng, thì lại nghe tiếng gõ cửa “Cốc cốc”. Hắn mở mắt, chân mày cau lại, đi ra mở cửa, kẻ đứng ngoài cửa đang cười híp mắt, lại là Mộ Dung Thanh Thanh. Đuôi lông mày hắn khẽ động, giọng nói lạnh lẽo: “Lại đến đây có việc gì?”

Mộ Dung Thanh Thanh dùng pháp thuật, biến ra một chùm thảo dược từ phía sau đưa ra: “Đại sư huynh, loại thảo dược này dùng để trị nội thương rất tốt, huynh cầm lấy nhai ba lần rồi nuốt!”

Thần Mộ đảo mắt, nhận ra đây đúng là thảo dược chữa nội thương rất hữu dụng, nhưng lại... “Không cần”, Hắn lạnh lùng phun ra ba chữ, vung tay đóng cửa, tốc độ hôm nay nhanh hơn hôm qua không ít, không để cho Mộ Dung Thanh Thanh kịp nhào vào ngưỡng cửa, nhưng mà mắt thấy cánh cửa sắp đóng lại, một bàn tay cầm thảo dược ương ngạnh đưa tới, rất nhanh bị cánh cửa kẹp vào.

“Á!” Mộ Dung Thanh Thanh ở bên ngoài cố chịu đựng khẽ kêu lên, giống như là đau đến không chịu nổi, bàn tay cầm thảo dược cố sức đến nỗi trắng bệch, như là sắp bóp nát đám thảo dược, “Đại sư huynh” Bởi vì nhấn nại chịu đựng đau đớn từ cánh tay, nên giọng điệu nâng lúc cao lúc thấp, “tốt xấu... nhận.. những thảo dược này...”

Thần Mộ im lặng hồi lâu, đưa tay cầm lấy chùm thảo dược, đóng cửa lại: “Không được quay lại”. Ngừ điệu hôm nay so với hôm qua có thêm chút cảnh cáo. Mộ Dung Thanh Thanh vui vẻ đồng ý, tiếng bước chân rời đi vô cùng vui vẻ.

Thần Mộ cúi đầu nhìn chút thảo dược trong tay, khẽ ngắt một là, bỏ vào trong miệng, rồi nuốt: “Thật là chất”

Ngày thứ ba, ở bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa, Thần Mộ không thèm quan tâm đến lễ tiết, vẫn ngồi đó vận công, nghe tiếng đi lại ở bên ngoài, hắn chỉ nói: “Quay về đi”

Người ở bên ngoài cao giọng nói: “Đại sư huynh, muội chỉ tới đưa thuốc! Không có ý gì khác!”

“Không cần”

“Được, muội hiểu rồi”

Đối phương hôm nay lại nhanh chóng nghe lời như vậy khiến chân mày Thần Mộ cau lại, nhưng không đợi hắn nghi hoặc được một lúc, thì bỗng một đầu ngón tay chọc “bụp” làm thùng giấy dán trên cửa sổ, sau đó quay một vòng, khiến giấy dán trên ô cửa gỗ của hắn rách bươm, một gói giấy từ từ được lách qua cái ô kia, sau đó rơi trên mặt đất

Mộ Dung Thanh Thanh khẽ hát như một tiểu hải tử rồi liền nhảy đi.

Thần Mộ đứng dậy đi đến, nhặt thứ rơi trên mặt đất, sau đó lại nhìn ô cửa sổ, lại không nhìn được mà day day trán.

Việc này... thật sự là...

Khiến cho người ta khó lòng phòng bị a...

Thần Mộ ngay lập tức ra lệnh cho tất cả môn đệ hạ tử ở núi Thanh Vân, cho dù là vật gì cũng không được lên núi, bao gồm cả con ruồi và Mộ Dung kia!

Nghe Thần Mộ lạnh lùng nói những lời này, các vị đệ tử bày ra vẻ mặt tiếc hận, liều chết lên tiếng: “Đại sư huynh, Thanh Thanh thật lòng đối với huynh mà”

Về mặt Thần Mộ lạnh nhạt: “Chỉ là nàng ta thấy áy náy” Đối với Thần Mộ mà nói, đây chỉ là một câu giải thích đơn giản, hắn chỉ nói để mọi người ngăn cản Mộ Dung Thanh Thanh ngày ngày tới tìm hắn, sinh ra chuyện hiểu lầm, giải thích như thế, vừa có thể lấy lại danh dự của hai người họ, nhưng hắn lại không

biết được, các đệ tử trong môn phái, miệng truyền miệng, tam sao thất bản, danh dự của hần đã chẳng còn. Nhưng lời này vào tai của các đệ tử lại bao hàm một tầng nghĩa khác.

Bọn họ nhìn theo bóng Thần Mộ rời đi, cực kì cảm than nói: “Hoá ra... Đại sư huynh hận nàng ấy...”

Trong tiên môn liên lan truyền chuyện sau khi đại sư huynh thất thân, Mộ Dung Thanh Thanh luôn tìm mọi cách lấy lòng hần, nhưng đại sư huynh lại cho rằng đó chỉ là áy náy, chứ không tin nàng thật lòng, vì thế nên đóng cửa không ra ngoài, không muốn gặp lại Mộ Dung Thanh Thanh, để khỏi thêm đau buồn.

Nhưng tin đồn này khiến Mộ Dung Thanh Thanh tức giận đến giậm chân, nhưng không có cách nào cũng không dám đi đến trước mặt Đại sư huynh nói linh tinh. Vì thế, không có Mộ Dung Thanh Thanh quấy rầy, Thần Mộ cũng sống yên ổn được vài ngày.

Đợi đến một ngày Thần Mộ tĩnh tọa xong xuôi, chợt nghe thấy ngoài sân có chút hỗn loạn, giống như có vật nặng gì đó nện xuống sân, hần nhướn mày, trong lòng có chút dự cảm bất thường, đẩy cửa đi ra ngoài, quả nhiên lại nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh!

Lúc đó nàng bị kẹt lại ở trên cây đại thụ, cả người chật vật, gãy giữa mấy cái, thanh kiếm nàng đeo bên người cũng rơi xuống, nàng sợ hãi hét lên một tiếng, cành cây nàng bị mắc lại cũng gãy luôn, Mộ Dung Thanh Thanh ngã đập mông xuống đất, lộn hai vòng, khó khăn lắm mới đứng được ở trước mặt hần, gương mặt lấm lem, y phục tả tơi, giống hệt tên hành khất.

“Đại sư huynh!” Mò được cái giày ở bên cạnh, Mộ Dung Thanh Thanh cố nén đau, chống tay đứng dậy, nàng thích thú nói: “Thủ vệ không uội lên, nhưng muội đã học được thuật ngự kiếm! Sau này muội có thể bay lên!” Nàng cười tươi rói giống như một tiểu hài tử được ăn một viên kẹo ngon nhất thiên hạ.

Thần Mộ lạnh lùng nhìn, cực kì muốn hỏi, rốt cuộc là kẻ nào không có mắt lại đi dạy thuật ngự kiếm cho nàng !

Mộ Dung Thanh Thanh vỗ vỗ y phục, vỗ ra một đồng bụi, Thần Mộ nhíu mày, nhưng cũng không tránh, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay cô đưa tới cái gì, ta cũng sẽ không nhận”

Mộ Dung Thanh Thanh sững sốt, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn hần: “Ai nha... nguy rồi, muội không mang vật gì cả, hôm nay lần đầu tiên ngự kiếm đã đi xa như vậy, nên chỉ để tâm đến điều khiển pháp thuật, quên mất mang đồ cho huynh...”

Thì ra... Hần nói những lời kia quá thừa thãi rồi sao.

Thần Mộ day day trán.

“Nhưng mà không sao” Mộ Dung Thanh Thanh cười nói, “Người đã đến đây” Nàng vỗ vỗ ngực: “Nói đi, Đại sư huynh, huynh có chuyện gì muốn muội giúp?”

“Có” Thần Mộ nghiêm mặt “Rời khỏi nơi này”

“Cái này không làm được rồi” Mộ Dung Thanh Thanh đáp cực nhanh, nói xong mắt long lanh nhìn hần: “Còn có việc khác không?”

Thần Mộ không nói gì, đối với kẻ mặt dày hơn cả tường thành bám chặt đến cùng này, hần quả thực đã hết cách. Hần dứt khoát quay đầu trở về phòng, đóng cửa phòng, chỉ nghe Mộ Dung Thanh Thanh ở trong sân nói to: “Trước tiên, Muội giúp huynh quét sân đã!”

Chỉ một lát sau, tiếng quét rác bên ngoài hoà cùng với tiếng Mộ Dung Thanh Thanh ngân nga mấy câu ca dao, cũng chẳng khác gì tạt âm.

Mà thôi, Thần Mộ thầm nghĩ, tùy nàng ta đi.

Cứ như vậy, nửa tháng liền, mỗi ngày Mộ Dung Thanh Thanh đều ngự kiếm lên núi, sẽ mang đồ ăn cho Thần Mộ, hoặc là một chút thuốc bổ, có lúc giúp hần quét sân, chăm sóc vườn hoa cây cỏ một chút, thời gian dài, Thần Mộ cũng quen với việc bị tiểu sư muội quấy rầy, lúc vận công, nếu không nghe thấy nàng ngâm nga trong sân, trong lòng cũng thấy có gì đó không quen.

Ngày này qua ngày khác, vết thương do bị pháp lực phản lại của Thần Mộ cũng đã bình phục, hấn suy nghĩ một lúc, cuối cùng một ngày nọ ăn xong đồ ăn Mộ Dung Thanh Thanh mang tới, nói: “Thương thể của ta đã khỏi hấn, tuy vết thương là do cô, nhưng cũng phần nhiều là do ta không cẩn thận, mấy ngày này cô cũng đã lập công chuộc tội, trong lòng cũng không cần áy náy nữa, từ mai trở đi, cô không cần tới nữa”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn hấn một lúc: “Muội đã sớm không còn áy náy rồi mà” Thần Mộ sững sốt. Chỉ thấy Mộ Dung Thanh Thanh lấp bắp nói: “Đại sư huynh, cho đến hôm nay, huynh vẫn cho rằng mỗi ngày muội đến nơi này, là bởi vì áy náy sao?”

Thần Mộ nhú mày: “Nếu không thì vì sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh nghiêm mặt: “Là bởi vì muội thích huynh” Nàng nói rõ ràng từng chữ, “Ngày đó làm hỏng pháp khí của huynh, thật ra là muội muốn đến nói với huynh chuyện này, nhưng bởi vì quá căng thẳng, cho nên chân tay có chút luống cuống, phạm sai lầm. Mấy ngày nay ở chung, muội thấy sư huynh cũng không lạnh lùng giống như vẻ bề ngoài, tính tình không tốt, không hiểu lí lẽ, rất khó ở chung, ít nói, nhưng mỗi lần mở miệng liền có thể khiến người khác nghẹn chết...”

Thần Mộ neho mắt lại.

Mộ Dung Thanh Thanh dừng lại một chút: “Muội biết Đại sư huynh có trái tim bao dung, đối xử ôn nhu với tất cả mọi người trên núi”. Gương mặt nàng hơi cúi xuống, trong đáy mắt lộ ra ý rằng, Thần Mộ chưa từng đối xử dịu dàng với nàng, hoá ra... một tiểu cô nương láu lỉnh cũng có mặt này. Thần Mộ sững sốt, nhìn nàng thật lâu, sau đó vẻ mặt trầm xuống: “Nếu là như vậy, cô càng không thể đến đây, bây giờ đi ngay đi, sau này cũng đừng quay lại!”

“Tại sao chứ?” Nàng còn muốn nói thêm, Thần Mộ đã xách cổ nàng, tổng nàng xuống núi, Mộ Dung Thanh Thanh luống cuống giãy giụa: “Huynh có người trong lòng rồi sao? Huynh không muốn bị người khác nói háo sắc sao? Sư phụ có lệnh cấm các đệ tử trong sư môn không được yêu nhau sao?”

Thần Mộ không đáp lời, chỉ chuyên tâm đưa nàng xuống chân núi.

Mộ Dung Thanh Thanh thay hấn trả lời: “Không có, không có, cái gì cũng không có! Vậy vì sao huynh lại gấp gáp xua đuổi muội làm gì!”

Mộ Dung Thanh Thanh bị xách thẳng từ trên núi Thanh Vân xuống, thủ vệ đệ tử nhìn thấy tư thế của hai người nhất thời đều bị dọa cho sợ, nhưng lại nghe Thần Mộ lạnh lùng nói: “Muốn đuổi thì đuổi, cần phải có lý do sao?” Vốn mọi lời nói và việc làm luôn mẫu mực, nhưng mấy ngày nay, Thần Mộ cũng học hỏi được chút ít vô lại rồi.

Mộ Dung Thanh Thanh sững sốt, Thần Mộ phân phó nói: “Giám nàng ta lại, đợi đến khi ta bày bố kết giới xong thì thả ra. Ai dám để nàng tùy tiện, đừng trách ta xử lí.”

Bày bố kết giới, chính là không để Mộ Dung Thanh Thanh ngự kiếm lên được, nàng sốt ruột: “Muội... Muội chỉ muốn nhìn thấy huynh! Vì sao không được?”

Thần Mộ quay đầu lại: “Ta không thích”

Mộ Dung Thanh Thanh bị Thần Mộ đại sư huynh công khai cự tuyệt và ghét bỏ, các đệ tử tiên môn kháo nhau, Đại sư huynh quả nhiên là kẻ bạc bẽo, hết lòng hiến dâng như vậy mà cũng không cách nào làm động tâm, quả nhiên là nhất tâm hướng đạo, tâm vô bàng vụ*.

* Nhất tâm hướng đạo: Tâm chỉ hướng về đạo, Tâm vô bàng vụ: Tâm luôn chuyên tâm.

Nhưng những lời này trong tiên môn cũng không náo nhiệt được lâu, nguyên nhân là, đại hội thi kiếm ở tiên môn sắp diễn ra. Đại hội tỉ thí mỗi năm diễn ra một lần, người thắng sẽ nhận được bảo bối do đích thân sư phụ trao tặng, người người xấn tay, chủ đề các buổi tám chuyện đều là về đại hội thi kiếm.

Vòng đầu tiên chỉ là so đấu pháp thuật.

Mộ Dung Thanh Thanh cũng phải tham gia, nàng tuy nhập môn muộn, nhưng cũng may tư chất thông minh, bằng không sẽ không được sư phụ lựa chọn là đệ tử cuối cùng.

Vòng thứ nhất, một nửa đã bị loại, vòng thứ hai là so tài bản lĩnh giết yêu thú, cân nhắc về vấn đề an toàn, cho nên 2 người một nhóm. Nhóm nào giết được yêu thú nhiều nhất sẽ được đi vào vòng tiếp theo. Mà vòng thứ ba thì chính là hai người trong nhóm quay ra đối chiến, do sự phụ lựa chọn đánh giá, sau khi Mộ Dung Thanh Thanh hiểu rõ quy tắc thi đấu, thì ngần người hồi lâu không nói gì, nhưng gần đây cô luôn thất thần như vậy, mấy người ở cùng cũng không ý lắm.

Lúc chia nhóm, Mộ Dung Thanh Thanh cầu xin mọi người, nghìn vạn lần đừng cùng nhóm với nàng, nếu nghe thấy ai đó có ý định cùng nhóm với Thần Mộ, nàng liền chạy đến giương mắt chờ mong. Chuyện của nàng và Thần Mộ, trên dưới tiên môn điều rõ, mà biết chuyện cho nên cũng làm việc hợp tình so với thực tế, cho nên mọi người đều tác thành cho nàng.

Vì vậy, trước vòng đấu thứ hai mươi ngày, Mộ Dung Thanh Thanh đứng ở trước mặt Thần Mộ, vẻ mặt đau buồn: “Đại sư huynh, không ai sẵn lòng cùng nhóm với muội, đành phải để huynh chịu thiệt thòi rồi.”

Lông mày Thần Mộ khẽ nhíu, những sự tình mà Mộ Dung Thanh Thanh đã làm, hẳn không phải là không biết, nhưng mà những ngày này hẳn phát hiện ra, dáng vẻ mặt dày của nàng cũng không đến nỗi đáng ghét, trong lòng Thần Mộ cũng có chút dung túng.

Hắn trầm mặt, thanh âm lạnh lùng nói: “Đừng gây trở ngại.” Nói xong hắn xoay người muốn chạy.

Làm sao Mộ Dung Thanh Thanh có thể dễ dàng thả hắn đi như vậy, nàng với tay tóm lại, nhưng ai ngờ Thần Mộ đã sớm đề phòng, tay với hụt, Mộ Dung Thanh Thanh vồ ếch, chân không đứng vững, “Ái” một tiếng, Mộ Dung Thanh Thanh ngã nhào xuống đất. Thần Mộ hơi ngừng bước chân, chỉ trong chớp mắt liền dừng lại, Mộ Dung Thanh Thanh đã như cây dây leo bám chặt bắp đùi hắn: “Đại sư huynh! Không muốn muội cản trở huynh cũng có thể được! Dạy muội phép thuật đi!”

Thần Mộ chưa từng bị ai làm vậy, lập tức vừa ngượng vừa giận: “Buông tay!”

“Không buông!” Mộ Dung Thanh Thanh bướng bỉnh nói: “Nếu huynh không dạy ta, đừng nói là mười ngày sau ta không kéo chân sau, bây giờ ta liền kéo, không buông tay!”

Bị người khác ức hiếp đến thế này, kẻ lạnh lùng như Thần Mộ cũng phải giận đến hộc máu: “Giỏi! giỏi lắm! Mộ Dung Thanh Thanh cô giỏi lắm!”

Mộ Dung Thanh Thanh chỉ cảm thấy sát khí trên đầu nặng nề, nàng không quan tâm, cứ ôm lấy chân dấn sát như người hầu, nhắm mắt nghiêng rằng, bộ dáng kháng chiến trường kì, nhất quyết chống lại.

“Buông ra!” Thần Mộ quát

“Huynh đồng ý dạy ta trước đã!”

“Ta dạy!”

Mộ Dung Thanh Thanh ngay lập tức buông tay, nàng ngồi dưới đất, che mặt: “Huynh nói sớm có phải tốt không, làm loại chuyện này, ta cũng rất xấu hổ đó. Đáng ghét!”

Thần Mộ quả thực không còn lời nào nói nổi.

Thần Mộ là một người lãnh đạm, nhưng từ trước đến giờ luôn nói một là một, nói hai là hai, lúc này hắn đã đồng ý dạy, thì chắc chắn sẽ dạy nàng. Hắn sửa sang lại áo bào, lạnh lùng vớt lại một câu: “Giờ Dần ngày mai, ngự kiếm lên núi Thanh Phong.”

“Được, Đại sư huynh!”

Ánh mắt Thần Mộ lạnh lẽo: “Chuẩn bị chết cho tốt đi”

Mộ Dung Thanh Thanh hô vang: “Không thành vấn đề, Đại sư huynh”

Giờ Dần ngày hôm sau, Mộ Dung Thanh Thanh ngự kiếm tới, liền thấy Thần Mộ đã đứng ở trong sân hồi lâu, hơi lạnh làm ướt bờ vai, nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh, hắn trợn mắt: “Đến quá muộn”

“Được, đại sư huynh, ngày mai muội sẽ đến sớm hơn một chút.”

Cho dù thế nào, thái độ của Mộ Dung Thanh Thanh vẫn vậy, Thần Mộ lườm nàng: “Trước tiên hãy chạy mười vòng quanh núi Thanh Vân, sau đó cùng đi tham chiến với ta”. Nếu là sẵn yêu thú, thực chiến chính là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Mộ Dung Thanh Thanh đồng ý. Nhưng nàng không ngờ, đợi nàng chạy xong mười vòng, đại sư huynh thật sự đã giết hết khí lực của nàng, liều mạng cùng nàng sao! Hoá ra, hôm qua hắn nói chuẩn bị chết cho tốt là thật chứ không phải đùa! Đây thật sự giết dần giết mòn đấy!

Ngày đầu tiên xong, Mộ Dung Thanh Thanh dùng nốt hơi sức còn lại ngự kiếm bay về, kéo lê thân thể tàn tạ xuống núi Thanh Vân, để cho các thủ vệ đệ tử đưa về.

Ngày hôm sau, Thần Mộ dậy trễ, hắn còn cho rằng, so với giờ ngày hôm qua, Mộ Dung Thanh Thanh kiêu gì cũng đến giờ Mẹo mới rời giường, đợi đến được chỗ hắn, ít nhất thì trời cũng đã sáng rõ, nhưng mà không ngờ, khi hắn nhanh chóng xuất viện, giờ Dần một khắc, tay Mộ Dung Thanh Thanh còn đang băng bó, đứng thẳng đơ ở trong sân, nhìn hắn: “Đại sư huynh, huynh đến muộn”

Lúc này trong bóng tối còn chưa sáng hẳn, trong mắt Mộ Dung Thanh Thanh dường có như ánh sáng lấp lánh khe động, Thần Mộ không thể không công nhận, hắn rất kinh ngạc, hơn nữa... còn khâm phục.

Cô nương mặt dày này, sức chịu đựng quả thực hơn hẳn người thường. Vậy hắn liền chuyển tâm đối đãi với nàng một chút, coi như là trách nhiệm, báo đáp sự chăm chỉ của nàng.

Sau khi luyện tập một ngày, Mộ Dung Thanh Thanh không cảm thấy mệt mỏi như ngày đầu tiên, hơn nữa, Thần Mộ thường chỉ nàng điểm cần chú trọng, nàng học được rất nhiều so với ngày hôm qua. Mộ Dung Thanh Thanh thông minh, nhận ra sai sót, dạy nàng một lần, sẽ không mắc lại nữa, hôm nay dạy xong, Thần Mộ cũng không nhin được mà khen ngợi: “Tư chất của cô rất tốt, nếu ngày ngày cố gắng luyện tập, sau này chắc chắn sẽ thành việc lớn”

Mộ Dung Thanh Thanh vội vàng tiếp lời: “Vậy cũng phải có người ngày ngày dạy muội mới được!” Nàng cười cười, gương mặt tiến lại gần: “Đại sư huynh à, cho dù sau này tranh tài xong, huynh vẫn ngày ngày dạy muội được không?”

Trời chiều, ánh sáng nhè nhè chiếu lên gương mặt nàng, những giọt mồ hôi trên trán nàng cùng với đôi mắt trong veo lấp lánh, khiến Thần Mộ có chút thất thần.

“Đại sư huynh?”

Cảm thấy mình có chút thất thố, Thần Mộ ho khan một tiếng, lùi lại sau một bước: “Việc đó nói sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười: “Nhưng Huynh không được cự tuyệt nha! Nhớ đó!” Nàng lại vui sướng khẽ hát, giống như khi đang quét sân cho hắn trước kia, vui sướng rồi đi.

4. Q.2 - Chương 2: Chương 2

Cách trận đấu ba ngày, pháp thuật và võ nghệ của Mộ Dung Thanh Thanh đã tiến bộ nhanh chóng, khiến cho các đồng môn xuýt xoa ao ước. Nàng vẫn kiên trì trước giờ Dần có mặt ở trong sân của Thần Mộ, chạy trước mười vòng, sau đó sẽ đấu với Thần Mộ một trận.

Ngày hôm đó, nàng vừa chạy xong, vận động cơ thể một lúc, khi quay lại trong viện, thì phát hiện Thần Mộ đang ngồi trên ghế đá trong sân, tay chống đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Dung Thanh Thanh rón rén đi tới trước mặt hắn, cẩn thận quan sát gương mặt hắn kỹ một lần, dưới ánh nắng ban mai mới lộ dạng, tất cả mọi thứ đều giống như trong giấc mộng, đúng lúc Mộ Dung Thanh Thanh đang chuyên chú ngắm nhìn, thì đôi mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, nhìn gương mặt Mộ Dung Thanh Thanh phóng to trước mắt, hắn không hề có chút kinh ngạc, tựa như đã phát hiện ra nàng nhìn mình từ lâu.

Trước khi Thần Mộ mở miệng, Mộ Dung Thanh Thanh nói: “Đại sư huynh, đã có ai nói, huynh lớn lên thật tuyệt đỉnh đẹp trai chưa?”

“À, giờ thì có cô nói”

“Đại sư huynh, muội có thể hôn huynh không?”

Nàng hỏi quá đột ngột, trọng tâm câu chuyện xoay chuyển quá nhanh, Thần Mộ chưa kịp phản ứng, chợt thấy trên môi ẩm ẩm, nha đầu không biết sống chết này thật sự đã áp môi lên! Thần Mộ trợn mắt, lập tức lui về sau, Mộ Dung thấy hấn lùi lại, trước khi rời ra, còn lè lưỡi khê liếm cánh môi hấn một chút.

“Mùi vị quả thực rất tốt” Mộ Dung Thanh Thanh cười giống hệt con mèo vừa ăn vụng.

Thần trí Thần Mộ phục hồi, nghiêng răng hung dữ nói: “Mộ Dung Thanh Thanh!”

“Cái gì hôn nhẹ quá hả! Huynh còn muốn muội hôn thêm một cái nữa, được, được” Mộ Dung Thanh Thanh cố tình hiểu lầm ý của hấn, nhắm mắt lại, bùi mỗi, chậm rãi đưa mặt qua, ánh mắt Thần Mộ dừng lại trên đôi môi đang chu ra của nàng, đầu óc chẳng hiểu làm sao, bỗng nhiên đứng im trong chớp mắt, tình huống này hoàn toàn có thể tránh né, nhưng lại dễ dàng một lần nữa làm Mộ Dung Thanh Thanh chạm vào môi hấn.

Còn lần này, Mộ Dung Thanh Thanh còn kinh ngạc hơn cả Thần Mộ, đợi đến khi chạm đến, nàng như bị điện giật, lùi lại, che miệng, sững sờ nhìn Thần Mộ: “Huynh không tránh?”

Thần Mộ cũng ngơ ngác sờ lên môi...

Đúng vậy, hấn không tránh...

Rõ ràng là có thể tránh được mà. Ngắn người cũng được, mà thất thần cũng được, nói chung là hấn không tránh

Mộ Dung Thanh Thanh ngơ ngác hỏi: “Đại sư huynh... không phải huynh cũng có chút thích muội chứ” Thần Mộ đưa mắt nhìn nàng, cảm giác có gì đó không đúng, theo lẽ thường, nói ra những lời này, Mộ Dung Thanh Thanh hấn phải biểu lộ dáng vẻ hưng phấn mới đúng, nhưng vì sao lúc này, trông mắt nàng lại không có một tia vui vẻ.

“Nếu thích, thì sao nào?” Hấn cảm thấy mình điên rồi, làm sao lại hỏi những lời như vậy “Đây chẳng phải là mong muốn của cô sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngơ ngác nhìn hấn, sau đó lại như nhìn thấy quỷ, rút kiếm, leo lên, thất tha thất thểu ngự kiếm bay đi, giống như muốn chạy trốn

Sau đó, ba ngày liên tiếp, Mộ Dung Thanh Thanh không lên núi Thanh Vân gặp Thần Mộ.

Thần Mộ thực sự không nhịn được, trong lòng nảy sinh tò mò. Lần đầu tiên xuống núi Thanh Vân vì một cô nương.

Có lẽ là hấn hiểu kì, còn có vài phần cảm giác thất bại. Một cô nương bám chặt hấn như thế, toàn bộ tiên môn đều biết cô nương ấy thích hấn, rõ ràng, thật vất vả mới khiến cho hấn động tâm, khi hấn biểu lộ tâm ý thì lại... hoảng sợ bỏ chạy!

Lẽ nào, hấn và toàn bộ tiên môn đều đã hiểu lầm điều gì sao...

Mà Mộ Thần không ngờ tới, hấn xuống núi Thanh Vân cũng không tìm thấy Mộ Dung Thanh Thanh, có người nói từ ngày hôm đó chưa thấy nàng trở về, lại cứ nghĩ rằng Mộ Dung Thanh Thanh vẫn ở trên núi Thanh Vân. Trong lòng Trần Mộ căng thẳng, đi khắp tiên môn tìm người.

Suốt hai ngày, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Mộ Dung Thanh Thanh. Rồi cho đến ngày thi đấu, rốt cuộc Thần Mộ cũng nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh, nàng vẫn mặc y phục ngày đó khi rời đi, tinh thần có vẻ không tệ lắm, chỉ là không giống như ngày thường, quần quýt lấy hấn, luôn miệng gọi to: “Đại sư huynh, Đại sư huynh”

Hai ngày trời Thần Mộ không tìm được người, trong lòng bức bối muốn phát hỏa, lúc này không chịu nổi liên tục bộc phát: “Hoá ra cô vẫn còn nhớ có cuộc thi” Nhưng chỉ mới nói được một câu, nhìn thấy dáng vẻ Mộ

Dung Thanh Thanh cúi đầu chờ mắng mỏ, trong nháy mắt tức giận đã trôi đi đến nơi nào. Cuối cùng, hần hậm hực, lạnh nhạt hỏi: “Mấy hôm nay đã đi đâu?”

Mộ Dung Thanh Thanh không đáp.

Thần Mộ chăm chú nhìn nàng hồi lâu, mà thôi, hần thở dài một tiếng, việc đó sẽ hỏi sau đi.

“Yêu quái rất mạnh, hôm nay nhớ theo sát ta, phải chú ý phía sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hần, im lặng một lúc, rồi lại cúi đầu xuống, lẩm bẩm nói: “Kỳ thật, huynh thật ôn nhu”

Thần Mộ nghe vậy, ho khan một tiếng: “Đi thôi. Bắt đầu rồi”

Trong lúc hai người đi tới Sơn cốc, Thần Mộ cầm kiếm đi trước, Mộ Dung Thanh Thanh đi theo phía sau, đi được một đoạn đường, nàng chợt mở miệng hỏi: “Vì sao...Không đuổi cùng giết tận yêu quái có được không?”

“Yêu quái là kẻ ác. Trừ ác hướng thiện chính là bổn phận của người tu đạo”

Mộ Dung Thanh Thanh im lặng, chủ đề trong phút chốc lại thay đổi: “Muội nghe nói, hôm nay sư phụ đã trở về.”

“Để đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sư phụ thực sự đã trở về” Thần Mộ quay đầu nhìn nàng: “Muội đang sợ bị yêu quái giết sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh rũ mắt xuống: “Không sợ, muội đã có Đại sư huynh ở...”

Thần Mộ chợt dừng bước chân: “Về sau...” Hần không nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh, lời nói có chút không tự nhiên: “Về sau, mỗi ngày ta đều có thể dạy muội pháp thuật và võ công, muội còn muốn học không?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hần, rồi cười cười, lúm đồng tiền vẫn xinh đẹp như trước, nàng nói: “Đại sư huynh, ta... sợ không thể học được nữa” Vừa mới nói xong, Thần Mộ cảm thấy cơ thể cứng đờ, không thể động đậy. Hần nhui mày, nhìn về phía Mộ Dung Thanh Thanh, nhưng lại thấy thân hình nàng di chuyển, đi tới phía trước ba bước, từ trong tay áo lấy ra một pháo sáng phát tín hiệu, bắn lên trên không, ngay lập tức, yêu khí trong rừng tràn đến mạnh mẽ.

“Tiên môn đã dốc toàn bộ lực lượng các đệ tử ưu tú, trong môn phái, phòng thủ là kém nhất, Lão sư phụ đang ở bên trong, tìm được hần, giết” Thanh âm nàng không lớn, nhưng âm sắc lại như có pháp lực truyền ra xa, chỉ trong một chốc, yêu khí trong rừng đã biến mất, Thần Mộ biết rõ chúng đi đâu.

Sắc mặt Thần Mộ lạnh như băng: “Muội có biết mình đang làm gì không?”

“Ta quá hiểu rõ” Mộ Dung Thanh Thanh quay đầu nhìn hần, “Ta thanh tẩy đi yêu khí, nằm vùng mai phục, là vì ngày hôm nay. Món nợ máu cha mẹ, ta đã chịu đựng mười lăm năm nay, mười lăm năm nay, ta hận đám đạo sĩ trừ ma các người!” Giọng nói lạnh lùng, lại còn mang thêm chút tự giận: “Cuối cùng, để báo thù, ta lại phải tẩy sạch yêu khí, tu hành pháp thuật của các người, trở thành một kẻ tu tiên, có đôi khi, số mệnh luôn đùa giỡn như vậy, nó sẽ biến người trở thành kẻ người căm ghét nhất. Người nói có đúng không... Đại sư huynh?”

Thần Mộ im lặng: “Người không phải là Mộ Dung Thanh Thanh?”

“Ta là.” Nàng nói, “Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thanh Thanh chỉ có một, ta chính là Mộ Dung Thanh Thanh mà người biết. Chỉ là, ta không phải là tiểu sư muội của người. Khi Vân Du sư phụ biết được một tiểu cô nương, thấy nàng tư chất thông minh liền để nàng bá làm sư phụ, ta cũng nhờ có nàng mà tới”

“Người lừa tất cả mọi người trong tiên môn...”

Mộ Dung Thanh Thanh cười một tiếng: “Đúng vậy, tất cả mọi người.”

Thần Mộ trầm mặc, trong chớp mắt, thấy nàng xoay người định rời đi, hần lại mở miệng: “Những ngày qua, những lời người đã nói, có chút nào thật lòng không?” Thanh âm của hần khàn khàn, nặng nề hỏi, giống như chỉ cần Mộ Dung Thanh Thanh nói có, hần sẽ tha thứ cho nàng tất cả sự phản bội này.

Mà Mộ Dung Thanh Thanh nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt không có chút độ ẩm: “Không”. Nàng nói xong, rồi dứt khoát phất tay áo rời đi, dùng chính thuật ngự kiếm của sư môn hắn, dùng chính pháp thuật võ công mà hắn đã chỉ dạy.

“Sư phụ sẽ không dễ dàng mắc bẫy, đừng đi...” Lời cảnh báo của hắn tiêu tan trong rừng cây, không một ai nghe thấy.

Tiên môn bị yêu quái đánh lên!

Âm phù trong y phục truyền đến tiếng nói nôn nóng của sư đệ: “Đại sư huynh, huynh ở đâu! Mau quay về!”

Thần Mộ nhắm mắt lại, không đáp lời y, hắn đang chuyên tâm sử dụng pháp thuật giải trừ chú thuật trên người. Chỉ trong chốc lát, hắn vừa mở mắt, xung quanh đã biến mất: “sư phụ ở đâu?” Hắn trả lời qua âm phù. Sư đệ bên kia như thở dài: “Đại sư huynh! Cuối cùng huynh cũng trả lời, đệ còn lo lắng huynh xảy ra chuyện, sư phụ đang ngồi trên Chủ Điện, tất nhiên lão nhân gia không sao, mấy tiểu yêu đánh lên Người đều bị đóng đinh lên cây đào, chỉ là tiểu yêu rải rác khắp nơi, tìm kiếm có chút khó khăn.”

Khoé miệng Thần Mộ khẽ run, cái tên Mộ Dung Thanh Thanh này cuối cùng cũng không thể nói ra miệng, hắn ngự kiếm bay về, trở lại tiên môn.

Sắc mặt Thần Mộ thâm trầm chạy vào đại điện, ngoài điện, trên cây đào có rất nhiều yêu quái bị đóng đinh, hắn chưa vào đến cửa, chợt nghe tiếng các đệ tử kêu lên: “Tiểu sư muội!”

“Thanh Thanh!”

“Sư phụ! Người vì cái gì...”

Trong lòng Thần Mộ hoảng hốt, vội vàng bước vào trong điện, nhưng thấy sư phụ dùng dây trói yêu treo Mộ Dung Thanh Thanh lên không trung, một thanh kiếm Đào Mộc đâm xuyên ngực nàng, máu tươi rớt xuống mặt đất”

“Lão đầu đạo sư quả nhiên... thủ đoạn thâm hiểm”

“Yêu vẫn là yêu” Sư phụ đứng ở chủ tọa phía trên, ánh mắt của hắn trầm ngưng, mặc dù đã qua tuổi năm mươi, nhưng cũng không thấy vẻ già nua: “Mặc dù đã tẩy đi yêu khí, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản tính dối trá đáng ghê tởm. Đối với các người, sao có thể nhân từ?”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười, tiếng cười của nàng không hiểu sao lại khiến kẻ khác cảm nhận được nỗi thê lương, trong điện, hơn phân nửa đều là những người đã ở bên cạnh nàng, tuy nói nàng nguy trang che giấu, nhưng ở cùng đã lâu như vậy, làm sao có thể từng giây từng phút cẩn trọng như vậy, nhưng lời sư phụ nói... có lẽ... cũng có gì đó không đúng sao..

“Ta dối trá đáng ghê tởm, còn người chân thực thanh khiết, ta giết người là sai, người giết ta là đúng, về ngoài đạo mạo nhưng thực ra là một tên vô liêm sỉ”

“Sư phụ, tiểu sư muội...Mộ Dung Thanh Thanh ở trong núi chưa từng làm việc gì hại người, mong sư phụ khai ân” Một người ôm quyền quỳ xuống, trầm giọng khẩn cầu, mọi người thấy thế, đều quỳ xuống theo. Sư phụ nhướn mày: “Yêu quái này lại khiến người xin tha sao!” Y vung trường kiếm trong tay: “Như thế thì lại càng không thể tha được!”

Trong lòng Thần Mộ cả kinh, không kịp suy nghĩ gì, hắn liền bay người tới, chặt đứt dây trói yêu đang trói Mộ Dung Thanh Thanh, ôm lấy nàng, rồi ngự kiếm bay đi. Sư phụ giận tím mặt, đứng dậy định đuổi theo, nhưng lại bị một đệ tử khác chặn lại, không còn cách nào khác, hắn đành bỏ qua. Dù sao thì, Đào Mộc xuyên tim, tiểu yêu kia cũng không sống nổi.

Mấy vờn bên người, Mộ Dung Thanh Thanh lại chẳng nghe được bất kỳ tiếng động nào, chỉ cảm nhận được thân thể của mình đang kề sát với Thần Mộ, truyền đến nhịp đập trái tim hắn.

“Vì sao lại cứu ta?” Nàng hỏi.

Thần Mộ không đáp lại.

“Ta tiếp cận người, chỉ vì người là đại đệ tử chân truyền. Chiêu thức của người giống hần nhất, ta tiếp cận để tìm phương pháp hoá giải đây, ta chỉ lợi dụng người”

Thần Mộ biết rõ, vì thế nên nàng mới nhiệt tình theo đuổi hần, nhưng đến khi hần đáp lại, thì lại vô tình rời đi. Hần chỉ là muốn hỏi rõ một chuyện đã biết: “Mộ Dung Thanh Thanh, ta hỏi lại người lần cuối cùng.” Thanh âm của hần vô cùng lạnh lùng, nhưng trong giọng nói lại mang theo chút gượng gạo khó nhận thấy: “Người có thật tâm, dù chỉ là một chút, có hay không?”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn mây trắng bay qua bên người không một tiếng động, nàng biết, phía trước chính là núi Thanh Vân, thế nhưng, nàng sợ rằng, không thể đến đó được nữa.

“Không có” Nàng nói rõ ràng từng chữ “Một chút cũng không có”

Thần Mộ túm chặt vai nàng: “Người quả thực.. . đáng hận vô cùng”

“Không sai, đúng, đáng hận, ai bảo ta... chính là yêu quái”

Tiếng nói nàng yếu dần, nàng giống như một nắm bụi, bị gió thổi qua, hoá thành những tia sáng lốm đốm lốm đốm, thế gian trừ khử, tẩy sạch tủy yêu, cuối cùng thì thế cũng không trọn vẹn. Giờ Nàng chẳng còn là thứ gì...

Thần Mộ đứng yên không động, nhìn những đám mây trắng gọn sóng, mắt nhìn những đốm sáng trôi qua kẽ tay, cũng đã không còn hình dạng.

Có một cô nương, mặt dày không biết xấu hổ xông vào thế giới của hần, sau đó lặng yên ra đi không một tiếng động, để lại trong lòng hần một mớ hỗn loạn, không thể nào quét sạch.

Thần Mộ hận yêu quái, hần tạ tội với sư phụ, chờ lệnh xuống núi, chạy đến trần gian, yêu quái nào rơi vào tay hần, cũng không có kết cục tốt đẹp.

Thời gian trôi qua, trôi qua quá nhanh, hần đã năm mươi tuổi, giống như sư phụ, gương mặt hần hần sâu vết tích của năm tháng, hần vẫn đi qua những con phố con hẻm nhỏ như trước, rồi một ngày, đi qua cây cầu đá nhỏ ở thành Giang Nam, từ trên người một thư sinh truyền đến một luồng yêu khí nhàn nhạt, sắc mặt hần trầm xuống, hần không đi theo vị thư sinh kia, mà lần theo dấu vết của yêu khí, tìm đến một gian phòng nhỏ trong con hẻm, trong phòng có một cô gái đang đi qua đi lại bận rộn. Nàng khẽ hát, giống như đang vô cùng vui vẻ.

Một cảnh này, không hiểu sao đã phá tan gông xiềng khoá chặt kí ức của hần, một chuỗi những hình ảnh mà hần vẫn cho rằng mình không còn nhớ nổi, liên tiếp lướt qua trước mắt hần.

Vị thư sinh kia không có nhà, nàng quán xuyến thật tốt việc nhà, sau đó, đứng ở sân luyện tập: “Tướng công, chàng đã về rồi”, “Tướng công, cuối cùng chàng đã về”, “Ai nha, không đúng, cô nương loài người rất cuộc là làm thế nào đây”

Nàng tập như vậy chỉ là muốn cố gắng làm thật tốt.

Thần Mộ nhất thời không hạ thủ được, hần yên lặng quay người rời đi, hần có chút mất phương hướng giữa thị trấn nhỏ Giang Nam, hần như chợt nhớ ra điều gì, quay trở lại tiểu viện kia một lần nữa, cô nương kia đang vui vẻ hầu hạ tướng công của nàng, Thần Mộ ngây ngô ngẩn nhìn, bóng ma kí ức như những con thú dữ, gặm nhấm trái tim hần, hần vẫn thường thường lui lại tiểu viện, hần nghĩ, một ngày nào đó, hần sẽ không muốn tới đây nữa, một ngày nào đó, hần sẽ không muốn nhớ lại... Mộ Dung Thanh Thanh

Thế nhưng, ngày hần chờ đợi chưa đến mà nữ yêu đã bị một đạo sĩ khác giết chết.

Ngày ấy hần đi qua, nữ yêu đang hấp hối, chàng thư sinh biết nàng là yêu quái, không khỏi sợ hãi, nhưng vẫn ôm nàng, gương mặt nữ yêu kia rất dữ tợn, nàng nói: “Ta chỉ vì muốn hút dương khí nên mới tìm đến người, người đừng đến gần ta! Cút! Cút ra xa cho ta! Ta không muốn gặp lại người!”

Nàng đã phủ nhận rất cả những tình cảm những nỗ lực đã qua, nàng nói tất cả những thứ kia đều là giả.

Thế nhưng, sao có thể giả được. Tia ôn nhu từ trong đáy mắt hung dữ kia làm sao có thể giả được!

Nàng... Nàng biết mình sắp chết, nàng không nỡ để hấn thương tâm, không nỡ để hấn lưu giữ những kỉ niệm giữa hai người. Cho nên, nàng muốn hấn quên đi, muốn khiến cho hấn phải hận nàng, có lẽ yêu quái cũng không hiểu rằng, sẽ không hận, cảm giác này chỉ là... không cam tâm

Mà không cam tâm... cố chấp không thay đổi... khiến cho người ta nhớ nhung cả đời.

Mộ Dung Thanh Thanh đã làm được rồi, nàng đã khiến hấn ghi nhớ suốt đời.

Thần Mộc trở về núi Thanh Vân, ở trong đó suốt quãng đời còn lại, ngày qua ngày, mỗi khi rời giường, lại đứng ở trong sân chờ đợi, chỉ là cuối cùng, cả đời hấn, cũng không chờ được người kia tới.

5. Q.3 - Chương 1

Lúc hai giờ chiều, Lục Lệ vào trong nhà, thì điện thoại của quản gia gọi tới

“Tiên sinh, có một đứa trẻ đứng ở sân, tự xưng là con trai của anh...”

Trong nháy mắt, Lục Lệ cảm giác mình đã mời một vị quản gia có bệnh, đầu ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím, mặt không thay đổi, trả lời: “Đuổi đi, đối phó mới mấy kẻ lừa đảo này còn cần tôi dạy ông sao?”

Nhưng mà tiên sinh, đứa nhỏ này cầm theo giấy giám định. Theo tôi thấy, thì không phải là giả, hơn nữa...” Bàn tay Lục Lệ dừng lại, anh ngả người ra phía sau, thoải mái tựa trên ghế, giọng nói trầm xuống: “Hơn nữa?”

“Mời vừa rồi, tôi đã chụp ảnh lại, gửi tới mail của anh, anh nên tự mình nhìn một chút.”

Cúp điện thoại, Lục Lệ chỉ con chuột, ấn mấy cái, trên màn hình rộng hiện lên gương mặt của một đứa bé trai năm tuổi, ánh mắt cậu bé trong sáng nhìn ống kính, gương mặt tròn trịa không hề lộ có chút sợ hãi, thật giống hệt thần thái của anh.

Lục Lệ hơi nói lỏng tay cầm chuột, tháo chiếc kính đen xuống, để lộ ra gương mặt luôn luôn trầm ổn tỏ vẻ ngạc nhiên hiếm thấy. Việc này... Cuộc đời của anh xảy ra vấn đề, hay là mail của anh có vấn đề?

Giấy giám định là thật, con trai cũng là thật. Lục Lệ ôm trán, day day hai bên thái dương, nhìn chằm chằm cậu nhóc đang ngồi ở ghế sofa đối diện, hai mắt sáng rực: “Cháu tên là gì?”

Con trai còn nhỏ nhưng không hề né tránh ánh mắt của anh, đáp lưu loát: “Lục Kiên Cường”.

Cái tên quái gì thế... Lục Lệ lại hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Ông ngoại bị bệnh, mẹ muốn đi chăm sóc ông ngoại.”

“Ở bệnh viện nào?”

“Mẹ dặn, không được nói cho ba”

Người phụ nữ kia, muốn đùa với anh hả? Cần phải chăm sóc cha cho nên ném con trai đi? Còn ném cho anh? Anh nhất định phải tóm được cô nàng vứt cho anh thằng con trai từ trên trời rơi xuống này? Hành động này của cô ta gọi là đem trả lại con trai cho anh, không bằng gọi luôn là vứt bỏ con trai- hoặc nói thẳng ra là – lừa đảo!

“Con.... mẹ con tên là gì?”

Lục Kiên Cường lắc đầu: “Mẹ dặn, điều này cũng không thể nói cho ba biết”

Lục Lệ ghen lời, híp mắt quan sát Lục Kiên Cường, thằng nhóc này không hề sợ hãi ánh mắt của anh một chút nào, nhìn chằm chằm thẳng vào anh. Lục Lệ nhíu mày, tựa vào ghế salon hỏi: “Vậy nói xem, mẹ con dặn chuyện gì có thể nói cho ta biết?”

Lục Kiên Cường nghĩ một lúc: “Con thật sự là con trai của ba, là con ruột.”

“A”. Lục Lê bật cười: “Không nói cũng được, trước tiên con cứ ở lại đây đi.” Chuyện giữa người lớn, không nên kéo trẻ con vào. Cô ta không nói, thì anh không có cách tìm người chắc.

Ngày hôm sau, Lục Lê vẫn đi làm như bình thường, đến buổi trưa, quản gia gọi điện cho anh: “Tiên sinh, ngày hôm nay sau khi đưa Kiên Cường đến nhà trẻ, tôi đã lấy được địa chỉ gia đình và số điện thoại từ nhà trường. Tôi đã đến nhà gái xem qua, hiện nay trong nhà không có ai ở, họ tên và cách liên lạc của cô ấy tôi đã gửi tin nhắn đến cho anh.”

“Ừ” Lục Lê cúp điện thoại, lúc này mới đưa mắt rời khỏi cái đồng hồ, anh nhấc tách trà, khẽ nhấp một ngụm, tin nhắn được gửi đến, nhìn lướt qua cái tên trên màn hình: “Lâm Hinh”. Anh tìm kiếm trong đầu, không thể nhớ ra cái tên này hay một khuôn mặt nào phù hợp. Ngón tay bấm mười một con số, điện thoại thông, đợi, nhưng không ai nghe máy.

Lục Lê cũng không vội, bỏ điện thoại vào trong túi, nhìn đồng hồ, xuống dưới ăn cơm.

Vào thang máy, anh đứng ở trong cùng, đi xuống dưới tầng trệt, người đi vào thang máy càng lúc càng nhiều, tầng mười ba, thang máy dừng lại, một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa vội vã chạy vào, vừa định đưa tay ấn đồng cửa, thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gọi: “Lâm Hinh! Chờ một chút! Điện thoại của bạn!”

Lục Lê hơi ngẩn người, ánh mắt bình tĩnh dừng lại trên người cô gái kia.

Trong thang máy quá nhiều người, anh cẩn thận đánh giá cô, chỉ cảm thấy đây là một cô gái con trẻ, giống như một sinh viên mới tốt nghiệp. “A, thật xin lỗi, thật ngại quá.”. Cô ta nói chuyện với đồng nghiệp, luôn miệng tỏ ra áy náy, giọng nói rất mềm mại.

Đến tầng một, người trong thang máy nối đuôi nhau đi ra. Cô gái nhanh chóng đi ra ngoài. Lục Lê lẳng lặng đi theo phía sau. Vừa đi vừa nghĩ, có khi anh vừa rồi anh nghe nhầm, một cô gái trẻ tuổi như thế, nhìn kiểu gì cũng không thấy giống mẹ của một đứa trẻ năm tuổi a.

Trong lòng có nghi hoặc ra sao, anh vẫn cứ đi theo..

Trong bệnh viện, Lục Lê đứng ở hành lang khu nội trú ở tầng ba, nhìn thấy thẻ giám hộ, anh ôm cánh tay, trầm ngâm một hồi, tên là Lâm Hinh, cũng có một người cha bị bệnh, lại còn làm cùng chỗ với anh, mà quan trọng là...

Lục Lê gọi lại mười một số điện thoại kia, trong phòng bệnh quả nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Thật sự là cô gái đó

“Alo?” Điện thoại được nhận, trong phòng có tiếng bước chân vang lên, có vẻ như là cô gái kia ra ngoài cửa nghe điện thoại, “Ai vậy?” Lục Lê cúp điện thoại, dời bước chân, giả vờ là người qua đường, vừa lúc Lâm Hinh mở cánh cửa kia ra, đi ngang qua cửa phòng bệnh.

Vừa mở cửa, mãi nghe điện thoại Lâm Hinh suýt nữa đụng phải một người, cô lại càng hoảng sợ, dừng chân lại, theo bản năng nói lời xin lỗi, vừa ngẩng đầu nhìn, liền ngất ngốc: “Lục... á... Lục tổng” Cô định che miệng, nhưng mà lời nói đã ra đến miệng rồi.

Lục Lê quay đầu nhìn cô, giống như nhìn một người xa lạ chào hỏi anh, anh lễ phép lui lại phía sau nửa bước, khách khí nói: “Xin chào, tiểu thư biết tôi sao?”

Lâm Hinh đảo mắt, cười ha hả nói: “Ày.. Tôi.. tôi làm việc ở Lục Thị, ở công ty cũng đã có may mắn được gặp qua Lục tổng.”

“À, vậy sao? Như thế gọi là duyên phận.”

Anh nói những lời này, ý tứ khó dò, Lâm Hinh nghe được, trong ngực rối rắm. Cô nghĩ thầm: “Không phải là... tên nhóc kia đã thú nhận hết nhanh vậy chứ? Đây không phải là tới hỏi tội sao? Cô còn chưa kịp nghĩ thêm, đã thấy Lục Lê lên tiếng: “Thật xin lỗi, tôi có chút việc, xin phép đi trước.”

Lâm Hinh sững sờ chớp mắt một cái, rồi nhanh chóng kịp phản ứng cười lấy lòng nói: “Ngài bận rộn, thật bận rộn!”

Hoá ra... thật sự là vô tình gặp hả. Lâm Hình đưa di động lại gần bên tai, bên kia đã sớm không có tín hiệu. Cô nên cảm ơn cú điện thoại kì lạ đã gọi đến đúng lúc, để cho cô có cơ hội được tiếp xúc gần anh một lần...

Cũng không biết, tên nhóc kia ở nhà mới có thoải mái không..

Buổi tối về đến nhà, cùng ăn tối với Lục Kiên Cường, nhìn con trai của mình, trong nháy mắt Lục Lê có cảm giác bị lừa gạt. Sinh được một thằng nhóc giống hệt anh, nhưng sao mẹ nó lại bình thường như vậy. Quá là bình thường, cho dù là sinh con cho anh, anh cũng không có chút ấn tượng nào, anh nên trách thể giới này quá đặc biệt sao?

“Mẹ con là người như nào?” Anh suy nghĩ, cho dù thằng nhóc này về đây ở với anh, thì anh cũng sẽ ko ngăn cản tình mẫu tử.

Lục Kiên Cường không ngần đầu nói: “Mẹ rất ngốc, thật sự là người tốt. Thế nhưng, hình như mẹ rất thích ba” Lục Lê giật mình, Lục Kiên Cường gắp hai miếng cơm, ngần đầu nhìn Lục Lê: “Ba còn chưa tìm thấy mẹ sao? Ngày hôm nay con rõ ràng đã thấy lão quản gia đến nói chuyện hiệu trưởng rồi mà, như vậy mà cũng chưa tìm được, lẽ nào ba mẹ của con đều ngốc giống nhau sao?”

Cái giọng điệu ghét bỏ của thằng nhóc này khiến Lục Lê nhú mày: “à, hoá ra con cũng hiểu rõ mấy vấn đề này đấy nhỉ.”

“Đứa trẻ nào chẳng muốn ba mẹ ở cùng nhau, trước kia con chưa gặp ba, thì khó nói, nhưng hiện tại con cảm thấy ba cũng không tệ lắm, có thể ở cạnh mẹ.”

Lục Lê bật cười: “Tên tiểu quỷ này.”

Ngày hôm sau đi làm, Lục Lê cho người mang lí lịch của Lâm Hình đến. Sáu năm trước nhận lời mời làm nhân viên, dựa trên lí lịch này thì hẳn là một nhân viên thâm niên mà, sao lại chưa được thăng chức? Lục Lê nhìn kĩ mới biết, cô gái này thường xuyên xin luân chuyển nội bộ, mỗi bộ phận không hề làm quá một năm rồi lại xin sang một bộ phận khác, cô ta cố ý không muốn thăng chức sao? Không muốn gặp lại anh ư? Đã như thế, vì sao còn muốn ở lại Lục thị? Từ chức không phải là xong sao?

Hơn nữa, điều càng làm cho anh ngạc nhiên hơn chính là, cô nhóc này năm nay đã hai mươi bảy tuổi, rõ ràng nhìn qua hệt như một thiếu nữ...

Buổi trưa, Lục Lê giống như ngày hôm qua đi thang máy xuống tầng, quả nhiên cũng gặp Lâm Hình, trong lòng Lục Lê thầm nhủ, xem ra đây là quy luật sinh hoạt của cô.

Nhưng không giống ngày hôm qua, Lâm Hình từ trên tầng hai đi xuống, Lục Lê lách người qua, lặng lẽ đứng ở sau lưng cô. Nhưng rất nhiều người ở công ty biết anh, dọc đường đi tới, có không ít người chào hỏi, chỉ trong chốc lát, liền không thấy bóng dáng Lâm Hình đâu.

Lục Lê có chút mất mát, vừa mới quay người định rời đi, khuỷu tay liền va vào một khay đựng thức ăn, “Ái” Cô gái hét lên một tiếng, khay thức ăn đổ trên mặt đất, cơm nước cũng vậy bắn đầy sàn. Lục Lê vừa nhìn thấy người phía sau, nhất thời liền có cảm giác ớn lạnh.

“Xin lỗi xin lỗi” Lâm Hình không ngừng xin lỗi anh.

Lục Lê liền ngĩ ra một kế, anh vẫn tỏ ra khách sáo như ngày hôm qua nói: “Đâu có, là tôi không để ý mới đúng... A, là cô sao, thật là đúng dịp”

Lâm Hình ngần đầu lên, nhìn thấy Lục Lê, hít một hơi lạnh, cố gắng nở nụ cười: “A...Lục tổng, thật là đúng dịp, ha ha ha”

Lục Lê nhìn cơm canh rơi trên mặt đất, nói: “Đều là tại tôi, để bồi thường, hay là bây giờ chúng ta ra ngoài ăn trưa, tôi mời. Đúng lúc tôi cũng đang muốn đi ra ngoài ăn.”

“À...không cần không cần!”

“Đừng ngại” Lục Lê khom lưng nhắc khay thức ăn lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tiểu thư, gọi cô thế nào đây?”

Đã đến nước này, cô còn từ chối nữa thì thật có chút kì quái. Lâm Hình kiên trì đi theo: “Cám ơn Lục Tổng, tôi họ Lâm, gọi là Lâm Hình”

“Uh, tên rất hay.”

Lâm Hình cứ nghĩ rằng Lục Lê mời cô ăn cơm, cùng lắm là một bữa rau dưa cho xong, ai ngờ khi đi đến cửa hàng cơm Tây kia, Lâm Hình trong lòng muốn bỏ chạy: “Lục Tổng, chỉ ăn một bữa trưa thôi không cần phải như vậy đâu, hơn nữa, buổi chiều tôi còn có việc, Ngài cũng rất bận mà...”

“Ừ, vừa hay hôm nay rất rảnh rồi.” Lục Lê ung dung đáp lại, đưa thực đơn cho Lâm Hình: “Cô muốn ăn gì?”

Về mặt Lâm Hình khổ sở, cô chỉ muốn uống nước lọc rồi đi luôn a... Nhưng ông chủ lại đang nhìn chăm chăm, cô đành phải chọn một phần bò bít tết.

Bầu không khí trong nhà hàng không tệ, đã là giữa trưa nên cũng vắng khách, rất hợp để trò chuyện, Lục Lê khẽ uống một ngụm trà, nói: “Lâm tiểu thư đã làm việc ở Lục thị đã lâu vậy mà tôi lại không có chút ấn tượng gì với cô nhỉ?”

Lâm Hình lau một giọt mồ hôi lạnh trên trán: “Nhân viên ở Lục thị có đến cả vạn người, Lục tổng cả ngày bận bịu, không chút ấn tượng với một nhân viên quen như tôi cũng là chuyện đương nhiên.”

“A... nhưng mà gần đây không hiểu sao lại rất có duyên với Lâm tiểu thư.” Lục Lê chậm rãi nói: “Nhắc đến mới thấy có chút kì lạ, nhìn Lâm tiểu thư như này, tôi bỗng có cảm giác quen quen, không biết trước đây chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi?”

Lâm Hình vội đầu uống nước, uống hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: “Cũng có rất nhiều đồng nghiệp nói với tôi như thế, ha ha ha.”

Lục Lê híp mắt, cũng nở nụ cười, nói đùa: “Lâm tiểu thư có vẻ căng thẳng? Sợ bị bạn trai nhìn thấy cô đi ăn cơm với tôi sao?”

“Ha ha...” Lâm Hình vuốt vuốt tóc, tiếng cười có chút khô khốc: “Lục Tổng nói đùa rồi, là tôi cản trở vận đào hoa của Ngài mới đúng”

“Tôi không có còn cái gọi là vận đào hoa gì đó đâu” Lục Lê cười chân thành: “Cũng có con nhỏ rồi.”

Lâm Hình nắm chặt chén nước, cười sung sướng: “A, Lục Tổng đã có con rồi ạ, trước kia chưa từng nghe nói qua”

“Uh, tôi cũng vậy, mới biết chuyện này thôi”

Khoé miệng Lâm Hình cười cứng đờ, không biết nói gì tiếp theo. Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, giải trừ sự xấu hổ của Lâm Hình, cô vốn tưởng rằng đề tài này sẽ dừng lại như vậy, nhưng chưa ăn xong, Lục Lê vừa cắt miếng bò bít tết vừa nói: “Không biết năm đó, tuổi trẻ ngông cuồng đã phạm phải sai lầm gì, mà đối phương chỉ đưa đứa trẻ tới, đến bóng người cũng không thấy. Giờ thì, đứa nhỏ, cả ngày khóc đòi mẹ... ai... Cuộc sống sinh hoạt bị đảo lộn hết cả, thôi không nói những việc này nữa, Lâm tiểu thư nếm thử miếng bò bít tết này đi, cũng không tệ lắm.”

Lâm Hình nắm chặt dao nĩa, không hề động: “Đứa bé... mỗi ngày đều khóc đòi mẹ sao?”

Lục Lê thở dài thườn thượt, bộ dáng bất đắc dĩ.

Lâm Hình vội đầu cắt miếng bò bít tết, nhưng cho dù đồ ăn có ngon đến đâu, vào trong miệng Lâm Hình cũng trở nên khó nuốt.

Buổi tối về nhà, Lục Lê vừa đẩy cửa ra, có một cái bóng nhỏ xíu liền lao tới trước mặt anh, chất vấn anh: “Có phải hôm nay có người ức hiếp mẹ!”

Lục Lê ngăn người trong chốc lát, giả vờ ngây ngô nói: “Không có” Cũng không phủ nhận sự thật là anh đã tìm được mẹ thẳng thớm.

“Nói dối!” Lục Kiên Cường hét lên: “Hôm nay Thiên quân gia đến đón con, con thấy mẹ đứng ở cổng trường, mẹ khóc đỏ cả mắt! Nhất định là có người ức hiếp mẹ! Cha có bản lĩnh như thế, sao còn để cho người khác ức hiếp mẹ!”

Lục Lê cởi giày, xoa xoa đầu Lục Kiên Cường: “Bản lĩnh của con cũng không nhỏ, sao không chạy tới ôm mẹ an ủi hả?”

“Việc đó... đó là bởi vì...” Lục Kiên Cường ủ rũ cúi đầu, lộ ra dáng vẻ mất mát hiềm thấy. “Mẹ không cho con chạy tới... Lúc đầu mẹ nói hay lắm, nói con ở đây đợi mẹ đến đón, mỗi ngày con phải sống ở đây với cha, ăn đồ ăn của cha, uống nước của cha, đòi lại đủ món nợ cha thiếu chúng ta”

Lục Lê cực kì sững sờ, hoá ra, cô nàng kia lại dùng lí do như thế để lừa đứa nhỏ đến đây! Thật đúng là... Lục Lê buồn cười, anh đi về phía WC nói: “Vậy trước hết con ngoan ngoãn ăn cơm đi đã, đợi ba đưa được mẹ con về đây, sẽ cùng con ăn cơm, được không?”

Tên nhóc nghe những lời này, mắt sáng rực lên, bám móng anh đi vào WC, đứng ở bên cạnh nhìn anh rửa tay hỏi: “Ba nói, ba muốn lấy mẹ con? Ba thích mẹ sao?”

“Thích hay không thì chưa bàn đến” Lục Lê đáp, “Nhưng mà, mẹ con đã sinh cho ba một đứa nhỏ, ta phải chịu trách nhiệm.”

Lục Kiên Cường ngăn người: “Vậy là ba thích con, chứ không phải mẹ” “Xây dựng gia đình, có trách nhiệm là đủ rồi. Hơn nữa, ba sẽ không thích ai nữa” Dù sao kinh nghiệm cũng đã cho anh rõ, yêu thích cái gì, cũng không thể khiến người ta có lòng tin.

6. Q.3 - Chương 2: Chương 2

Ở công ty, Lục Lê lại thấy Lâm Hinh ở tầng hai của căn tin tầng hai, xem ra nếu bình thường không có chuyện, thì cô gái này làm việc và nghỉ ngơi hết sức quy củ. Nhưng hôm nay, mắt Lâm Hinh hơi sưng đỏ, có vẻ đã khóc cả đêm, anh lại nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, đối với người mẹ mà nói đó quả là một đả kích không nhỏ.

Hôm nay Lục Lê không đặc biệt chào hỏi cô, ăn cơm ở căn-tin xong, biết được hôm nay Lâm Hinh phải làm thêm muộn, Lục Lê vui vẻ trở về văn phòng.

Chín giờ tối, Lục Lê xuất hiện ở tầng mười ba, anh vừa mới đi vào liền nhìn thấy Lâm Hinh, cả tầng vắng vẻ chỉ có mỗi vị trí của cô là sáng đèn. Anh đi tới: “Lâm tiểu thư, cô vẫn còn?”

Lâm Hinh đang gục mặt trên bàn liền ngẩng đầu, sắc môi nhợt nhạt, nhưng gò má lại đỏ rực. Lục Lê giạt mình, quên luôn cả đồng kích, anh đặt tay lên trán Lâm Hinh, giọng trùng xuống: “Sốt cao như vậy vì sao lại không xin nghỉ?”

Lâm Hinh cố mở to mắt, nhìn thấy rõ là Lục Lê, đầu cô có chút nặng nề, nhưng vẫn cố lấy lại tinh thần nói: “Lục tổng, đã muộn thế này Ngài còn chưa về? Có chuyện gì sao?”

Lục Lê hắng giọng: “Tôi đến phòng tổng thanh tra tìm ít tài liệu. Cô như vậy đừng làm thêm giờ nữa, thu dọn qua đi, tôi đưa cô về” Nói xong, anh định đỡ Lâm Hinh dậy. Lâm Hinh tránh ra sau, có chút ngượng ngùng: “Không sao đâu, tôi có thể ngồi được, còn chưa đến giờ về, tôi không thể đi được”

Lục Lê cau mày: “Biết cô chăm chỉ rồi, không cần phải cố gắng biểu hiện nữa, đi theo tôi”

“Không phải biểu hiện... tôi chỉ là muốn kiếm thêm tiền làm thêm giờ.” Lâm Hinh khổ sở nói: “Đã quá nửa giờ rồi, tiền làm thêm giờ đã sắp tới tay rồi, cho dù Ngài là Lục Tổng, cũng không thể bắt ép tôi đi...”

Lục Lê im lặng, cuối cùng cũng mềm mỏng: “Được rồi, tôi đi lấy thuốc hạ sốt cho cô, cô ngồi yên đó”

Nhìn bóng dáng Lục Lê biến mất ở giữa thang máy, Lâm Hình dụi dụi mắt, trầm nghĩ, chắc cô bị sốt đến hồ đồ rồi, ở công ty nhiều năm như thế, cô chưa thấy Lục Lê đối xử dịu dàng với nhân viên nào như vậy. Nhưng chỉ một lát sau, Lâm Hình ngây ngốc, cô nhìn thấy Lục Lê, có lẽ thật sự cô bị sốt đến nỗi đầu óc cũng hồ đồ luôn rồi, ngốc ngếch phun ra một câu: “Anh thực sự là Lục Lê?”

Lục Lê bị cô hỏi cũng ngây người: “Sao lại không đúng? Mau uống thuốc đi”

Lâm Hình nhận lấy cốc nước ấm anh đưa tới: “Anh đừng đối xử dịu dàng với tôi như vậy nha... “ cô bây giờ, rất dễ bị đắm chìm. Đến lúc đó lại mặt dày quần quýt, chịu thiệt thòi còn anh thì...

Nhìn Lâm Hình ngoan ngoãn uống thuốc, Lục Lê ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Thật ra, tôi có một vấn đề muốn hỏi Lâm tiểu thư” Về mặt anh khổ sở hỏi: “Ai cũng nói trời sinh phụ nữ có mẫu tính (bản năng của người mẹ), Lâm tiểu thư có thể nói cho tôi biết làm thế nào để chăm lo ột đứa trẻ không? Nói ra thì thật hổ thẹn, chuyện đứa bé trong nhà, tôi thực sự chưa nói với ai, người biết chuyện chỉ có vài người, mà phụ nữ thì lại không có, cho nên...”

Lâm Hình đã hiểu rõ ý tứ của Lục Lê, biết rõ anh đang hỏi làm thế nào để chăm lo cho Lục Kiên Cường, ánh mắt Lâm Hình sáng rực, mặc dù vẫn còn sốt cao, sắc môi vẫn nhợt nhạt, nhưng cô vẫn ngồi thẳng người, từng chút từng chút chậm rãi truyền đạt lại cho Lục Lê, đứa bé này, cũng chính là Lục Kiên Cường, cậu nhóc thích gì, ghét gì, dễ bị dị ứng với cái gì, quần áo hay bị bẩn ở đâu, đều cẩn thận nói lại với anh...

Cô nói rất nhiệt tình, có vẻ không thấy chút mệt mỏi, Lục Lê lắng lắng nghe, bỗng nhiên anh có cảm giác, có được một người vợ như vậy, thật ra cũng không tệ, như thế cô sẽ hết lòng chăm lo cho gia đình, mang đến mọi thứ tốt nhất.

Đồng hồ báo thức trên bàn kêu “tích tắc” báo 9:30, kết thúc giờ tăng ca. Lâm Hình gãi đầu, có chút ngượng ngùng: “Không ngờ lại nói nhiều như vậy”

Lục Lê hí hóp cười: “Xem ra Lâm tiểu thư đã nghiên cứu rất kỹ về trẻ con, nghe qua có vẻ cũng đã chăm lo ột đứa bé đáng yêu nào đó”

Nụ cười trên mặt Lâm Hình cứng đờ, nói: “ha ha... Cháu của tôi thường xuyên đến nhà chơi. Cho nên tôi khá rõ”. Cô vừa nói, vừa định đứng dậy thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên chân mềm nhũn, thân thể hơi nghiêng sang một bên, Lục Lê vội vươn tay kéo cô. Nhưng Lâm Hình cứ như là bị phỏng, muốn tránh né đụng chạm của anh, kéo huyệt, Lâm Hình ngã ngồi trên đất, Lục Lê vội vàng ngồi xổm xuống đỡ cô: “Cô làm sao vậy?”

Lục Lê tìm mình ôm ghế, chậm rãi đứng dậy: “À... không có việc gì... chỉ là bị sốt cao nên hơi chóng mặt.”

Lục Lê cũng không nói gì thế, nói: “Tôi đưa cô về”

Lâm Hình ngồi ở ghế sau, đầu tựa vào cửa kính, cái lạnh từ cửa sổ bằng kính khiến cô có chút thoải mái, cô không ngừng cựa quậy, trong miệng bắt đầu nói mơ. Lục Lê cau mày, chẳng hiểu tại sao lại nổi giận với cô: “Cho cô về sớm, giờ người bị thiệt là ai!”

“Không liên quan đến tôi, tôi lấy được tiền làm thêm giờ là được.”

“Tiền làm thêm giờ nhiều như vậy sao, tôi có thể cho cô”

“Khác nhau mà” Đầu Lâm Hình đang tựa vào cửa kính ngẩng lên, cô mở mắt ra, trong đôi mắt có chút lấp lánh: “Rất khác nhau mà”

Lục Lê không hiểu, dù sao cũng là tiền cả, có gì khác với giống chứ.

Lục Lê dừng xe ở trước nhà Lâm Hình, lấy chìa khoá trong túi xách của cô, đỡ cô vào trong, đặt lên giường. Lục Lê quan sát một vòng căn phòng nhỏ ấm áp, được Lâm Hình quét dọn sạch sẽ, ở góc phòng còn để rất nhiều đồ chơi của Lục Kiên Cường, từ nhỏ đến lớn, như muốn thể hiện quá trình lớn lên của đứa nhỏ, trên tường trong phòng còn có một vài vết gạch, nhìn kỹ ra thì, chính là vết đánh dấu khi mẹ giúp con đo chiều cao.

Lục Lê trong lòng có chút mất mát, thân làm cha, mà anh không được tham gia vào quá trình trưởng thành của con, làm một người đàn ông, anh đúng là một kẻ vô trách nhiệm.

Vì sao, Lâm Hình không chịu nói với anh? Cô còn giấu giếm anh nhiều chuyện như vậy.

“Kiên Cường,... Con phải kiên cường, mẹ... cũng phải kiên cường” Lâm Hinh sốt ê sảng, cả người ướt đầm mồ hôi, nước nỡ, Lục Lê đặt chiếc khăn mặt lạnh lên trán cô, rồi ngồi xuống bên cạnh cô: “Rốt cuộc là em từ đâu xuất hiện? Vì sao có Lục Kiên Cường?”

“Xin lỗi... Xin lỗi...” Lâm Hinh sốt cao, đầu óc mơ hồ hỗn loạn, không biết cô mơ thấy gì mà khóc nước nỡ, Lục Lê giúp cô lau sạch những giọt nước mắt, trên gối cũng ướt đầm một vùng. Rốt cuộc cô đã mơ thấy điều gì, tại sao lại áy náy đến vậy?”

Lần đầu tiên, Lục Lê nghĩ, hoá ra có người lại hấp dẫn đến vậy, khiến anh không thể không để tâm.

“Lục Lê, xin lỗi.” Lục Lê ngẩn người, cô đang xin lỗi anh sao? Anh ghé sát tai lại gần miệng cô, cẩn thận lắng nghe: “Phương tiểu thư, xin lỗi...” Nghe được câu nói này, Lục Lê sửng sốt, trong ấn tượng của anh, anh có một mối quan hệ rất lâu, “Phương tiểu thư” thì chỉ có Phương Tranh, đó là bạn gái cũ của anh, sáu năm trước bọn họ chia tay vì không hợp nhau, Phương Tranh đã đi sang Anh.

Thế nhưng, Lâm Hinh và Phương Tranh có quan hệ gì... Chờ một chút, sáu năm trước? Tính toán cẩn thận lại, thì chẳng phải là cô có thai Lục Kiên Cường vào sáu năm trước sao?”

Mặt mày Lục Lê sa sầm, bỗng nhiên cảm thấy, năm đó anh cứ cho rằng chỉ đơn giản là chia tay, hoá ra không hề đơn giản như thế.

Đêm nay, Lục Lê về nhà, Lục Kiên Cường vẫn bám lấy anh hỏi: “Mẹ con đâu? Mẹ con đâu? Không phải ba nói sẽ cưới mẹ về sao?” Bình thường, tên nhóc này tỏ vẻ như ông cụ, nhưng thật sự trong lòng vẫn rất nhớ mẹ, dù sao, Lâm Hinh cũng là một người mẹ tốt.

“Cưới mẹ con là chuyện đơn giản như vậy sao?” Lục Lê nhéo má Lục Kiên Cường: “Chờ ba bắt mẹ con mở miệng ra đã” Bước chân anh đột ngột dừng lại, bỗng nhiên nhớ ra một việc: “Mẹ con rất cần tiền sao?”

Lục Kiên Cường quệt miệng nói: “Ông ngoại bị ốm nên cần rất nhiều tiền.”

“Cần rất nhiều? Người thân trong nhà đâu? Sao không giúp một tay?”

“Cũng có cho vay, nhưng về sau khi nhìn thấy mẹ, bọn họ đều tỏ ra hung dữ, con không thích bọn họ, sau đó mẹ lấy tiền tiết kiệm của mình ra dùng, mẹ nói vay người, chẳng nào cũng phải trả, nên không vay mượn nữa” Lục Kiên Cường nói xong liền tủi thân, xem ra những ngày tháng này cậu nhóc không sống tốt cho lắm. Hơn nữa, cậu nhóc nhớ kỹ như vậy, chắc chắn là chuyện xảy ra gần đây. Lâm Hinh cảm tiền tiết kiệm đi trả nợ, lại còn muốn tự mình gánh vác tiền thuốc men cho cha, hoá ra, Lâm Hinh phải đưa con đến đây cho anh, thực sự là đã đường cùng rồi..

Hoá ra, cô gái này có chí khí, kiên cường như vậy Lục Kiên Cường bị sốt, Lục Lê đoán rằng có lẽ ngày đó anh mang theo virus trên người Lâm Hinh về nên lây cho Lục Kiên Cường.

Anh giả vờ vô tình nói với Lâm Hinh việc Lục Kiên Cường bị ốm, lại không cẩn thận buột miệng nói bệnh viện và số phòng cho cô. Biết ngày đó, Lâm Hinh sẽ lên đến gặp con, Lục Lê đặc biệt phân phó cho quản gia không được xuất hiện ở bệnh viện, để tránh cho Lâm Hinh không phải căng thẳng.

Lục Lê lặng lẽ đi theo Lâm Hinh tới bệnh viện, anh nghĩ gần đây anh bị cuồng theo dõi rồi, luôn đi theo phía sau Lâm Hinh, muốn nhìn thấy thể giới của cô ra sao.

Nhìn Lâm Hinh đi vào phòng bệnh của Lục Kiên Cường, anh lặng lẽ đứng ở ngoài cửa phòng. Nghe thấy tiếng Lục Kiên Cường gọi: “Mẹ... mẹ”

Sau đó, anh nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào, cô luôn không khóc thành tiếng.

Lòng bàn tay Lục Lê căng thẳng, trong ngực không biết vì sao chợt đau nhức. Cô thương Lục Kiên Cường đến vậy, lại phải đưa con đến cạnh anh, không nhìn thấy cũng không được gặp, anh có thể tưởng tượng ra, là một người mẹ, cô đã phải kiên nhẫn, đau khổ đến mức nào.

Lục Lê nghĩ, anh nhẫn nại trên thương trường, có thể chẳng có được sự kiên cường của Lâm Hinh, chuyện này, anh không nhìn nổi nữa. Nếu Lâm Hinh không chịu nói, vậy thì anh nói cho cô rõ, bọn họ kết hôn đi, cho con trai một gia đình hoàn chỉnh, để cho cô không còn phải sống vất vả như thế nữa.

Anh... sẽ che chở cho hai mẹ con cô.

“Mẹ! Mẹ. Mẹ gả cho ba rồi sao? Sau đó chúng ta cùng nhau ở một nhà, cùng nhau ăn đồ của ba, uống trà của ba, tiêu tiền của ba?”

“Không được, mẹ không thể như vậy.” Tiếng nói Lâm Hinh truyền tới, “Mẹ có lỗi với ba, cho dù ở đâu, con phải ngoan ngoãn chữa bệnh, đợi khỏi rồi, mẹ sẽ quay lại thăm con, có được không?”

“Mẹ, mẹ lại muốn đi sao?” tiếng nói của Lục Kiên Cường hoà cùng tiếng nức nở, cậu nhóc vốn không phải là một đứa trẻ thích khóc nhè: “Mẹ, mẹ ở lại thêm một lúc nữa được không? Con nhớ mẹ. Mẹ gả cho ba không được sao?”

“Ba con không thích mẹ, sao mẹ có thể gả cho ba được? Con phải kiên cường lên, đừng khóc, cũng đừng nói cho ba con biết, mẹ đến thăm con”

“Thật đáng tiếc, tôi đã biết rồi” Lục Lê đẩy cửa đi vào, chăm chú nhìn Lâm Hinh, “Lâm tiểu thư nói xem, em đã làm sai chuyện gì mà cứ trốn tránh tôi, không thì nói xem, tôi đã làm sai chuyện gì, mà em phải đối xử với tôi như vậy?”

Lâm Hinh lại càng hoảng sợ, đứng dậy, kinh hãi nhìn Lục Lê: “Anh... vì sao anh...”

Lục Lê chậm rãi đi vào trong phòng, nghiêm mặt nhìn Lâm Hinh: “Lâm tiểu thư đã đánh giá tôi quá thấp rồi, em nghĩ tôi vô dụng vậy sao?”

Lâm Hinh siết chặt nắm tay, nhớ lại những sự việc đã xảy ra mấy ngày qua, run giọng nói: “Anh đã biết tất cả...” Lục Lê khoanh tay, lẳng lặng nhìn cô, chờ cô nói rõ ràng mọi chuyện, ai ngờ Lâm Hinh suy nghĩ một lúc, nghiêng rằng một cái, rồi đẩy mạnh Lục Lê, vội vã chạy đi, đúng là....

Chạy Trốn?

Bị Lâm Hinh đẩy ngã xuống đất, Lục Lê ngẩn cả người, Lục Kiên Cường tức giận gọi: “Sao chân cha là yếu như vậy? Vừa đẩy một cái đã ngã! Mẹ trốn rồi!” Lúc này Lục Lê mới phản ứng lại, trong lòng nổi giận, cởi phăng áo khoác vứt xuống đất, tức giận nói: “Cô ta có thể trốn được sao!” Sau đó liền đuổi theo.

Trong lòng Lâm Hinh rất thương tâm, nước mắt nước mũi đầy mặt, sao có thể chạy nhanh, cô còn chưa đi hết một nửa cầu thang đã bị Lục Lê đuổi kịp túm gọn, đẩy cô vào tường, Lục Lê giữ chặt hai tay cô.

Tư thế này thể hiện ham muốn chiếm giữ quá mạnh mẽ, khiến cho trong lòng Lâm Hinh thấp thỏm không yên: “Lục.. Lục tổng...”

Lục Lê cười lạnh: “Đã sinh con cho tôi, còn xưng hô lạnh nhạt được như vậy?”

Sắc mặt Lâm Hinh tái nhợt, chẳng biết cô nghĩ đến điều gì, gục đầu xuống, cố nén nước mắt nói: “Thực xin lỗi”

Trong lòng đang tức giận, nhưng nhìn thấy dáng vẻ tội nghiệp này của cô, thì đều biến sạch, anh đã suy nghĩ một đồng các thứ để nói rõ ràng với Lâm Hinh.. nhưng lúc này lại không thốt nên lời, nhẩn nhẩn cả nửa ngày, anh chỉ biết thở dài một tiếng nói: “Em luôn một mực nói xin lỗi tôi, tôi muốn biết nguyên nhân, không muốn nghe những điều này”

“Tôi... có thể không nói được không?”

Lục Lê “như đinh đóng cột” từ chối: “Không thể.”

Lâm Hinh nắm chặt tay thành nắm đấm, im lặng thật lâu, giống như đã quyết định, khẽ kiên định nói: “Sáu năm trước, tôi đã cưỡng ép anh”

Ngay từ đầu anh chưa bao giờ nghĩ đến lí do này, chờ đến khi tám chữ kia đi dạo một vòng trong đầu, một kẻ điềm đạm như Lục Lê cũng không nhịn được mà há hốc miệng: “Hảaa?”

Cô gái này đã không nói thì thôi, nhưng cứ nói là sẽ khiến người khác kinh sợ không ít. Anh cố nhịn hồi lâu mới đem câu: “Cưỡng ép thế nào?” vấn đề mang tính khoa học này nuốt lại vào bụng, hắng giọng tiếp tục hỏi: “Vì sao?”

“Tôi.. vẫn luôn thích anh” Lâm Hinh cúi đầu nhìn chăm chăm chân mình, “Sáu năm trước, trong cuộc họp thường niên mỗi năm của công ty anh đã uống say, tôi dìu anh về phòng, sau đó khi anh không còn tỉnh táo,

tôi đã cưỡng ép anh. Lúc đó tôi không biết anh đã có bạn gái, tôi cũng không biết, anh yêu cô ấy đến vậy... Tôi..." giọng nói Lâm Hinh nghẹn lại, giống như cô rất hối hận vì chuyện năm đó, "Sáng hôm sau, Phương tiểu thư đẩy cửa phòng đi vào thì nhìn thấy tôi đang ngồi cạnh giường mặc quần áo, cô ấy không nói gì với tôi, tôi cứ thế rời đi, về sau, khi phát hiện có thai Lục Kiên Cường, lần đầu tiên tôi gặp phải chuyện như vậy, tôi cảm thấy nếu như phá thai, thật giống như mình đã giết người, lại là giết chính con của mình, cho nên tôi đã thầm giữ Lục Kiên Cường lại..."

"Đã sinh đứa trẻ, vì sao em không đến tìm tôi?"

Bờ vai Lâm Hinh hơi co lại, giống như rất đau đớn, trong lòng Lục Lê cũng đau nhói, nhưng anh buộc mình phải tỏ ra lạnh lùng, nghe Lâm Hinh nói: "Tôi biết được, sau này anh và Phương tiểu thư chia tay, tôi biết rõ, chắc chắn là do tôi... Sau đó một năm, nghe nói, anh vẫn còn vương vấn, tôi thật giống như kẻ có tội, không có mặt mũi nào mà đi tìm anh."

Quãng thời gian đó, cứ mỗi khi cô nghe thấy hai chữ "tiểu tam", cả người đều run rẩy, cô đã trở thành kẻ thứ ba huỷ hoại tình cảm của người khác, với thân phận như vậy cũng đủ để cô hổ thẹn cả đời.

Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện này, cô vẫn thấy nghẹn trong lòng: "Xin lỗi, lúc đó tôi còn quá trẻ con, không hiểu chuyện, chỉ là trong lòng thích anh, nhưng lại không biết anh đã có người yêu, cho nên có chút kích động, định tiền trạm hậu tẩu... Không nghĩ đến anh đã có bạn gái, tôi... xin lỗi!"

Lục Lê cẩn thận nghĩ lại chi tiết gì đó năm ấy, phát hiện ra có thật chuyện anh chẳng nhớ gì cả, sáu năm trước, hình như đúng là buổi sáng sau khi say rượu, thì anh và Phương Tranh chia tay, thế nhưng khi đó Phương Tranh không hề đề cập đến có một người nào đó như Lâm Hinh. Bởi lẽ khi đó tình cảm của họ cũng đã rạn nứt, quan hệ tình yêu chỉ giống như thùng rỗng kêu to, không ai can thiệp vào chuyện của ai. Về sau chuyện anh bị tổn thương, là bởi vì anh thực sự chân thành với đoạn tình cảm này, nhưng không nhận được hồi đáp như mong muốn, giống như kẻ thất bại, khiến cho anh nảy sinh cảm giác chán ghét chính mình, cũng khiến cho anh sợ hãi thứ gọi là "tình yêu" này.

Nhưng mà Lâm Hinh đã phá tan nỗi sợ hãi này, cô như một loài cỏ dại, mềm mại kiên cường, khiến cho anh có thêm lòng tin vào "tình yêu", khiến cho anh tin tưởng cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn nếu hai người ở bên nhau.

Hiện tại, Lâm Hinh đã cố tình kết thúc mọi việc, cô không buông bỏ được đoạn tình cảm sáu năm trước không phải là vì Lục Lê, mà là chính Lâm Hinh không tin rằng bản thân cô xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

"Em thực sự cảm thấy có lỗi với tôi" Lục Lê thu tay lại, đứng sang một bên, thả Lâm Hinh đi, "Em muốn đi, thì đi luôn đi"

Anh quả nhiên... Sau khi biết được sự thật, anh rất tức giận sao...

Lâm Hinh thất thần nhìn Lục Lê, thấy anh quay đầu đi không đáp lại cô, Lâm Hinh theo bản năng lại nói: "Xin lỗi..." Cô bước sang một bên, sau đó cúi đầu đi xuống cầu thang, chỉ là lần này, Lục Lê không hề đuổi theo...

Mặc dù về phương diện tình cảm có chút rắc rối với ông chủ, nhưng công việc thì Lâm Hinh không thể bỏ, cha cô còn đang bệnh nặng, cô còn cuộc sống của mình, còn có học phí của Lục Kiên Cường... Đúng rồi, Lục Kiên Cường đã đưa đến Lục gia rồi, về sau con sẽ được học ở trường tốt nhất, được giáo dục trong môi trường tốt nhất, thật giống như là, cô sinh đứa nhỏ này, cuộc sống sau này, đều không cần cô phải xuất hiện.

Lâm Hinh xoay người lấy nước ở trong phòng giải lao, không tìm được, nước mắt rơi vài giọt vào trong chén.

Công việc càng ngày càng nhiều, mỗi ngày Lâm Hinh đều phải tăng ca, nhưng cô rất vui, vì... cứ như này cô sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, mọi ngày, hầu như cô đều là người về muộn nhất, chỉ là, mỗi buổi tối cô vẫn luôn lơ đãng nhìn về phía thang máy, chờ mong một ngày nào đó sẽ có một người đi tới, nhàn nhạt hỏi: "A,

Lâm tiểu thư, cô vẫn còn ở đây sao?” Mặc dù, cô biết, những dịu dàng của anh, đều là vì Lục Lê biết cô là mẹ của Lục Kiên Cường, nên mới biểu hiện như vậy.

Một người đàn ông như vậy, cảm thấy quá có trách nhiệm.

Chỉ cần, anh đối cô dịu dàng một chút, cô liền nộp vũ khí đầu hàng, chẳng còn sức chống cự.

Cơn buồn ngủ kéo tới, Lâm Hinh cố trợn mắt nhìn, nhin không nổi liền gục xuống bàn ngủ gật, trong mơ, có người đã tới đắp chăn cho cô, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Mang chân tới cho Lâm Hinh, Lục Lê quay trở về phòng làm việc, có chút mất kiên nhẫn nắm chặt tay, giải lắm, cô nhóc này lại có thể chịu đựng được, anh đã cố tình o ép cô, vậy mà cô còn chưa tới xin anh bỏ qua! Hay là... cô không nhận ra đây là ông chủ đang cố tình làm khó cô nhỉ. Nghĩ đến khả năng này, Lục Lê có chút đau đầu, xoa xoa thái dương.

Xử lý công việc xong, Lục Lê không nhịn được lại đi đến thang máy đi xuống, đứng ở tầng làm việc của Lâm Hinh, anh dựa ở cửa thang máy, không có thang máy đóng cửa, như thế thì có thể nhìn thấy Lâm Hinh, có thể nhìn thấy hành động chạy thoát của cô.

Thực sự là, Lục Lê không nhịn được mà tự phỉ nhổ chính mình, cứ tiếp tục như này, một ngày nào đó, anh sẽ không chịu nổi mà đi tìm cô trước mắt.

Đang nghĩ ngợi, thân thể Lâm Hinh ở phía kia hơi động đậy, rồi tĩnh lại, Lục Lê muốn tranh đi, nhưng chân lại như mọc rễ, không thể nào bước đi, chỉ ngơ ngác đứng nhìn Lâm Hinh, giống hệt như một tên nhóc mười sáu mười bảy tuổi đây, đứng ngây ra đó khi nhìn thấy cô gái mình thầm yêu.

Anh nhìn thấy Lâm Hinh đã tỉnh, cô nhìn qua đồng hồ, có vẻ không ngờ mình đã ngủ say như chết lâu vậy, đã hơn mười giờ rồi, cô như bị giật mình, vọt đứng dậy, nhưng vì ngủ quá lâu, tê chân, lập tức lại ngồi xuống, nhưng không vịn kịp vào ghế, đặt mông xuống thì nó trượt, ngã luôn ra đất, cả buổi chẳng thấy đứng lên.

Lục Lê sốt ruột, cuối cùng nghiêng răng một cái, trong miệng lẩm bẩm: “Đồ ngốc này” rồi đi nhanh tới, một tay kéo Lâm Hinh lên: “Ngã đau không?” Anh tỏ vẻ lãnh đạm, giả bộ hỏi.

Lâm Hinh nhìn thấy là anh, nhất thời liền ngây thời, rất lâu sau mới nói: “Không đau.. Lục tổng khỏe không”

Lục Lê sầm mặt lại: “Tuyệt đối không khỏe, có người thiếu nợ tôi không trả”

Bị ngữ khí của anh làm cho hoảng sợ, cô ngơ ngác nhìn anh, Lục Lê nghiêm mặt, chăm chú nhìn cô: “Lâm tiểu thư, tôi tin rằng cô là người rõ nhất, cô thiếu nợ tôi rất nhiều.”

“Thực xin lỗi”. Lâm Hinh cúi đầu, giọng nói buồn buồn: “Nhưng mà tôi đã đem thứ quý giá nhất trả lại cho ngài rồi, tôi thực sự... trắng tay rồi.”

Bị những lời này của cô làm cho đau nhói, rốt cục Lục Lê cũng không nhịn được đưa tay xoa đầu cô, giọng nói có chút hoà hoãn: “Nói dối, em rõ ràng còn có thứ tốt nhất chưa đưa cho tôi” Anh nhìn Lâm Hinh, rất giống bộ dáng bình thường đi lừa người nói: “Em xem, sáu năm trước, em hại tôi không có bạn gái, vậy hôm nay, em nên trở thành bạn gái tôi, nhiều năm chăm sóc con trai tôi, vậy coi đó là lãi đi. Chuyện khác, tôi đều rộng lượng, sẽ không so đo với em. Em xem như vậy được không?”

Lâm Hinh ngơ ngác nhìn anh, như không tin nổi những gì mình vừa nghe, đến lúc này, Lục Lê nói thẳng: “Làm vợ anh, làm mẹ của con anh được không? Anh yêu em.”

Cô gái này đã không chịu chủ động, vậy thì anh làm là được rồi, dù sao, kết quả cũng giống nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-trong-guong>